

Flormar direnişine omuz verelim!

Flormar dayanışmasına güç vermek için direniş alanına dönük ziyaretler gerçekleştirelim. Çalıştığımız fabrikalardan, işyerlerinden dayanışma mesajları iletelim. Fabrikalarda, işyerlerinde Flormar işçilerinin mücadelesini anlatalım. Çalıştığımız yerlerde Flormar işçileri ile dayanışma eylemleri yapmaya çalışalım, sendikalı yerlerde çalışıyorsak sendikalarımızı harekete geçirelim.

Flormar'daki çalışma koşullarını, Flormar patronunun sendika düşmanlığını her yerde teşhir edelim. Direnişe güç vermenin bir yanı da Flormar'ın ürünlerini tüketmemek ve tüketmemeye çağırmaktır. Flormar'ı boykot edelim. Boykot çağrımızı Flormar satışının yapıldığı yerlere de taşıyalım, elden Flormar satışı yapan emekçileri de satış yapmaya çağıralım. **s.8**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 22
1 Haziran 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

**İşçi ve emekçiler
seçim vaatlerine
kanmamalı!**

3

24 Haziran seçimleri ve sonrası

Burjuvazinin de emperyalistlerin de tek adam rejimiyle sorunları yoktur. İhtiyaç duydukları şey, "dengeli" bir diktatördür!

6

Sarayda "sol cumhurbaşkanı"!

Saraya "solcu bir başkan" seçmek, böylece doğrudan sermaye devletinin yöneticiliğine talip olmak, hiçbir politik gerekçeyle açıklanamaz.

10

Sınıf mücadelesi ve devrimci sınıf sendikacılığı

Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı, özünde devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelesinin sendikal alandaki ifadesidir.

Ne seçim, ne sermaye partileri, ne meclis, ne tek adam rejimi!.. Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

s.12

İşçi ve emekçiler seçim vaatlerine kanmamalı!

AKP'nin 24 Haziran seçimlerine yönelik hazırladığı seçim beyannamesi geçtiğimiz hafta T. Erdoğan tarafından deklare edildi. Dinci-faşist partinin yaklaşık 400 sayfa bulaşık seçim beyannamesinde neredeyse yok yok. Sosyal-ekonomik vaatler, yeni "çalgın" projeler, seçim rüşvetleri vs...

Burjuva sınıf egemenliğine dayalı bir toplumda sermaye partilerinin seçim süreçlerinde sahte vaatlerle, demagogik söylemlerle, yalana dayalı propaganda ile sahneye çıkması eşyanın doğası gereğidir. Fakat 16 yıldır hükümet koltuğunda oturan, icraatlarıyla sosyal, ekonomik, siyasal ve toplumsal sorunları derinleştiren ve her birisine yenilerini ekleyen bir partinin, işçi ve emekçilerin karşısına çıkıp arsızca vaatlerde bulunması AKP gericiliğine has pervasızlığın yeni bir örneği sayılabilir.

AYİNESİ İŞTİR KİŞİNİN

AKP gericiliğinin 16 yıllık iktidar pratiği toplumsal yaşamın bir dizi alanında ciddi yıkımlara yol açtı/açıyor. İşçi ve emekçileri hedef alan neo-liberal saldırı politikalarının dizginsiz biçimde uygulandığı bu dönem boyunca servet sefalet kutuplaşması her geçen gün derinleşti. Emekçilerin çalışma koşulları ağırlaşırken ücretler sistemli bir şekilde düşürüldü. Taşeron çalışma alabildiğine yaygınlaştırdı, çalışma hayatında kuralsızlık kural haline geldi. İş cinayetlerinde rekorlar kırıldı, işsizlik adım adım tırmandı... AKP döneminde bir diğer rekor ise özelleştirme alanında kırıldı. Seçim beyannamesinde övgüyle vurgulanan özelleştirme yağması, kendinden önceki dönem gerçekleştirilenleri sekiz kat aştı.

AKP iktidarının yağma politikasından çevre ve yaşam alanları da fazlasıyla payını aldı. Rant uğruna kıyıların, ormanların, tarım arazilerinin talan edildiği 16 yılı geride bıraktık. İstanbul gibi büyük kentlerde ise, insan ve canlı yaşamını hiçe sayan projeler nedeniyle onarılması güç tahribatlar oluştu. Hali hazırda gündem-

de olan "Kanal İstanbul" vb. projelerin hayata geçirilmesi durumunda ise, kent yaşamındaki yıkımın daha da katmerleşeceği açık.

2002 yılında "ileri demokrasi" masalıyla hükümet koltuğuna oturan AKP; Türkiye'yi bugün temel hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı, OHAL'le yönetilen, faşist tek adam rejimine geçiş aşamasında olan bir ülke haline getirdi. Kendisine muhalif olan kim varsa "terörist" ilan eden, baskı altına alan, tutuklatan Erdoğan yönetimi, OHAL'i işçi sınıfının en temel hakkı olan grevleri yasaklamak için kullandığını itiraf edecek kadar pervasızlaştı. Gelenen aşamada 24 Haziran seçimleri ile birlikte yarattıkları faşist baskı ve zorbalık koşullarını kalıcılaştırmayı hedefliyorlar.

"Komşularla sıfır sorun" demagojisiyle iş başına gelen gerici-faşist AKP iktidarının dış politika alanında da iflas üstüne iflas yaşadığı bir dönemi geride bıraktık. Biralık sıfır sorunu, Erdoğan yönetiminin bu dönem boyunca karşı karşıya gelmediği, gerilim ve tansiyonun yükselmediği tek bir komşu ülke kalmadı. Komşu halkları hedef alan savaş ve saldırganlık politikaları ise Türkiye toplumunu adım adım felaketin eşiğine sürükledi. Özellikle emperyalistlere hizmet kapsamında Ortadoğu'yu hedef alan saldırgan politikalar gerek kardeş komşu halklara, gerekse Türkiye'deki işçi sınıfı ve emekçilere büyük acılar yaşattı, bedeller ödetti. Suriye savaşı bunun en çıplak örneği olarak gözler önünde duruyor. Cihatçı çeteleri en başından itibaren destekleyerek Suriye'de Amerikancı bir rejim kurmayı esas alan emperyalist politikalara destek veren Türk sermaye devleti, gelenen

yerde bizzat işgalci bir konuma düşmüş bulunuyor. Emperyalistler arası çelişkilere nemalanarak Ortadoğu'da söz sahibi olacağını uman Erdoğan yönetimi ise, emperyalistlerin elinde bir aparat olmanın ötesine geçebilmiş değil. Dahası, Rusya ile zorunlu yakınlaşma Erdoğan yönetiminin açmazlarını her geçen gün derinleştiriyor...

Kirli savaş politikalarının ekonomik, sosyal ve kültürel bedelini ise bir kez daha işçi ve emekçiler ödüyor. Cihatçı çetelerin cirit attığı Türkiye'de geçtiğimiz dönem içerisinde birçok vahşi katliam gerçekleşti. Diyarbakır'da, Suruç'ta, Ankara'da, İstanbul'da cihatçı tetikçilerin patlattığı bombalar sonucu onlarca insan hayatını kaybetti. Mazlum Kürt halkı ise, bu dönem en barbar saldırıların hedefi oldu. Yıllarca "barış süreci", "Kürt açılımı" vb. politikalarla oyalanan Kürt halkı, özellikle 7 Haziran seçimlerinin ardından kirli savaş uygulamasının derin acılarını yaşadı. Bu dönem içerisinde Kürt kentleri yakıldı, yıkıldı. Çocuk, genç, yaşlı, kadın denmeden Kürt halkı kıyımdan geçirildi.

Kadınları ve çocukları hedef alan şiddet, taciz ve tecavüz saldırılarındaki tırmanış ise AKP döneminin bir başka kirli ve karanlık yüzünü ortaya koyuyor. Zira, geride kalan 16 yıl içerisinde kadına ve çocuğa yönelik şiddetin, tacizin ve tecavüzün devasa boyutlara ulaştığı verilerle sabit. Bunun gerisinde ise, Erdoğan yönetiminin kadınları ve çocukları hedef alan dinci-gerici politikaları yer alıyor. Tecavüzü meşrulaştıran, tecavüzcüleri ise cesaretlendiren yasal düzenlemelerin hayata geçirilmesi, kadınları aşağılayan söylemlerin AKP şefleri tarafından ke-

sintisiz bir şekilde dillendirilmesi, çocuk emeğinin istismarına zemin hazırlayan yasal düzenlemelere gidilmesi, kadınları ve çocukları hedef alan şiddet ve istismar olaylarının tırmanmasının asıl etkenleri oldu.

İşte Erdoğan yönetiminin 16 yıl içerisinde inşa ettiği "Yeni Türkiye"nin özü, özeti bu.

İŞÇİ VE EMEKÇİLER YALANA VE SAHTE VAATLERE KANMAMALI

AKP gericiliğinin işçi sınıfını, emekçileri ve kardeş komşu halkları hedef alan saldırılarına daha bir çok örnek verilebilir. Fakat yukarıda ana hatlarıyla tariflenen gerçekler dahi AKP iktidarının sicilini ortaya koymak için fazlasıyla yeterli.

Hal böyle iken, toplumun karşısına onlarca sayfalık seçim beyannamesi ile çıkıp "güçlü demokrasi"den, "güçlü ekonomi"den, "bağımsız yargı", "insan hakları"ndan dem vurmak işçi ve emekçilerle alay etmekle aynı anlama geliyor. Emekçilerin gözünün içine baka baka yalan söyleyen Erdoğan yönetimi, gerçekte sermayenin ihtiyaç duyduğu yeni düzenlemeleri hayata geçirmeye hazırlanıyor. Faşist tek adam rejimi ile işçi ve emekçileri hedef alan saldırı politikalarını daha hızlı ve etkili bir şekilde uygulamayı amaçlıyor. Seçim beyannamesinde OHAL'in uzatılacağını sinyali veren Erdoğan yönetimi, özelleştirmelere aralıksız devam edileceğini, kapsamlı "reform paketlerinin" ise hızla devreye sokulacağını ilan etmiş bulunuyor.

Tüm bu gerçeklerden hareketle, işçi sınıfı ve emekçiler AKP gericiliğinin ve düzen siyasetinin içi boş vaatlerine kanmamalıdır. Başta AKP gericiliği olmak üzere, sahte vaatlerle oy avcılığına çıkan düzen partilerinden hesap sormalı, hakları ve geleceği için mücadeleyi büyütmelidir. Zira, oy avcısı düzen partilerinin emekçileri kandırmak için seçim beyannamelerinde yer verdiği en temel insani hakların dahi elde edilebilmesinin başka bir yolu bulunmamaktadır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/22 * 1 Haziran 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Rejim krizinde yeni evre...

24 Haziran seçimleri ve sonrası

Türkiye burjuvazisinin siyasal temsilcileri arasında cereyan eden rejim krizi, 1990'lı yılların ikinci yarısında belirginleşmişti. "Postmodern darbe" diye tabir edilen 28 Şubat sürecinde aleni bir hale gelen bu krizden, emperyalist ve siyonist güçlerin desteğini alan dinci gerici çıkı.

Odağı AKP olan sermayenin bu en gerici, en bağnaz temsilcisi, 2000'li yıllarda burjuvazinin "modern" kanadı TÜ-SİAD tarafından da desteklendi. İdeolojik planda liberaller ile "akıl tutulması" illetine kapılan bazı sol çevreleri de kuyruğuna takan dinci akım, peyderpey iktidarı ve devlet kurumlarını ele geçirdi.

AKP-Fethullah Gülen Cemaati koalisyonunun iktidarı ele geçirmesi rejim krizini çözemedi. Tersine, her ikisi de dinci gerici olan tarafların paylaşım kavgasına tutuşmaları, rejim krizini daha da derinleştirdi. 11 yıl süren "balayı"nın ardından şiddetli bir çatışmaya giren dinci gericiğin iki kanadı arasındaki hesaplaşma, 15 Temmuz askeri darbe girişimiyle doruğa çıktı.

DARBE GİRİŞİMİNDEN "ALLAH'IN LÜTFU"NA

Paylaşımdan istediği payı alamayan Fethullahçı çete, askeri darbe girişimiyle iktidarı ele geçirmeye teşebbüs etti. Bu çetenin başarısızlığı, AKP çetesinin kendi darbesini gerçekleştirmesine zemin hazırladı. Nitekim T. Erdoğan, başarısız darbe girişimini "Allah'ın lütfu" diye niteledi. Bu "lütfu" pervasızca istismar eden AKP, devlet kurumlarına yerleştirdiği Fethullahçı çete mensuplarını tasfiye edip kendi yandaşlarını yerleştirdi. Bu arada bazı bakanlıklar AKP destekçisi tarikatlar arasında parsellendi...

Devlet kurumlarını ele geçirmekle yetinmeyen din bezirganları peşi sıra ilerici, devrimci, muhalif eğitimci, akademisyen, gazeteci, yazar, sanatçı avına çıktı. Kürt hareketine de azgınca saldıran saray çetesi, faşist tek adam rejimi için son adımları atmak için harekete geçti. Bu sırada faşist parti ile koalisyon kuran AKP'nin dalkavukları arasına Doğu Perinçek'in Vatan Partisi de katıldı.

İcraatlarında hiçbir yasa, kural ya da kaide tanımayan T. Erdoğan AKP'si, tek adam rejimine "hukuksal kılıf" uydurabilmek için 16 Nisan referandumunu

gündeme getirdi. Devlet kurumlarının, tetikçi beslemelerden oluşan medya ordusunun, "yandaş sermaye"nin, faşist partinin desteğine yaslanan AKP, referandumu kazanarak, büyük burjuvazi ile emperyalistlere "bizden daha iyi uşak bulamazsınız" mesajını vermeyi, buna dayanarak da iktidarını kalıcılaştırmayı hesaplıyordu. Ancak referandum hezimetini bu hesapları yerle-yeksan etti...

ARSIZ OY HIRSIZLARI VE "USLU MUHALEFET"

Saray çetesi, 7 Haziran 2015 seçimlerinde ciddi bir hezimete uğramış, ancak geçerli burjuva yasalarını ayaklar altına alarak hükümet kurulmasını engellemişti. Kürt halkına karşı kirli savaşı tırmandırarak 1 Kasım seçimlerini kazansa da, toplumsal meşruiyetinin daha da zedelenmesini önleyemediği görüldü. Çünkü o "kanlı seçim zaferi", AKP'nin faşist zorbalığını tüm iğrençliği ile gözler önüne sermişti. 1 Kasım'ın ardından gelen 16 Nisan referandum hezimetini, toplumun yarısından fazlasının AKP-MHP ittifakına karşı olduğunu ispatladı.

Toplumun yarıdan fazlası tek adam rejimine onay vermeyince, saray çetesi geçersiz oyları hanesine yazarak halkın iradesini ayaklar altına aldı. "Atı alan Üsküdar'ı geçti" diye açıklama yapan

T. Erdoğan, dünyaya "oyları çaldık ve kazandık" mesajını verdi. Bu küstahlık, toplumun muhalif kesimlerinde büyük bir öfke yarattı. Kitleler eyleme geçmeye hazırıldı. Nitekim birçok yerde fiili eylemler de yapıldı. Ancak CHP liderliğinin pasif tutumu, saray çetesi için bulunmaz bir nimet oldu.

Halen Fethullahçı çete denetiminde olduğu söylenen Yüksek Seçim Kurulu (YSK) eliyle yapılan usulsüzlükle referandumun sonucu tersine çevrildi. Hem de aleni bir şekilde... Saray çetesinin bu pervasızlığı ancak kitlelerin militan mücadelesiyle engellenebilirdi. Oysa CHP liderliği eylem yapmak bir yana, öfkeli kitleleri "provokasyon tehdidi" olduğu gerekçesiyle evlerine gönderdi. Böylece şaibeli referandumu dinci-faşist koalisyon "kazanmış" oldu. Yine de referandumun hileyle kazanılması, AKP-MHP ittifakının utanç verici bir hezimete uğradığı gerçeğini ortadan kaldırmadı.

AKP tetikçilerinin iğrenç tehdit ve şantajlarına rağmen geniş kitlelerin referandumu reddetmesi, yelkenleri suya indiren burjuva muhalefete soluk kattı, güçlendirdi. Muhalefet, kendi gücü veya iradesiyle bir şey yapamazken, geniş kitlelerin AKP karşıtlığından güç aldı ama aynı zamanda iktidar karşıtı öfkenin sokaklara taşmasının önüne bir set de çekti. Bu utanç verici tutum, burjuva

muhalefetin içine yuvarlandığı aczin dışı vurumu oldu.

MİNDERDE İKİ İTTİFAK VE KAPİTALİSTLER

Perinçekçi yardakçıları da peşine takan dinci-faşist ittifak kapıya dayanan ekonomik krizin basıncıyla sıkıştı. Bu arada oy desteğinde "düzenli erime" olduğunu fark eden iktidar, baskın erken seçim kararını dayattı. Kısa süre öncesi ne kadar "Erken seçim vatana ihanettir" diye vaaz veren saray çetesinin başı, baskın seçimle, iktidarın içine yuvarlandığı krizi de itiraf etmiş oldu.

Dinci-faşist koalisyonun baskın seçim dayatması, burjuva muhalefet tarafından da hemen kabul gördü. AKP-MHP-BBP tarafından kurulan "cumhur ittifakı"na karşı, CHP-İYİ Parti-SP-DP dörtlüsü ise "millet ittifakı" oluşturdu. Sermaye partileri 24 Haziran'da gerçekleştirilecek baskın seçimlere iki ittifakla katılacaklar. Burjuva parlamentosu büyük oranda devre dışı bırakıldığı için dikkatler esas olarak başkanlık seçimlerine odaklanmış durumda.

Dinci-faşist ittifakla Perinçekçi yardakçılar başında T. Erdoğan'ın bulunduğu tek adam rejimini kalıcı hale getirmek için her tür kirli ve kanlı yol ve yöntemle başvurmaya hazırlar. Seçim hileleri ve

oy çalmak için “yasal” düzenleme bile yapan AKP iktidarı, özellikle Kürt hareketinin geniş kitle desteği bulabildiği bölgeleri hedef almaya hazırlanıyor.

16 yıllık icraatlarıyla sermayeye ve emperyalistlere hizmette sınır tanımadığını döne döne kanıtlayan “cumhur ittifakı”, toplumsal meşruiyetini yitirmiş olmasına rağmen, iktidara histerik bir şekilde sarılıyor.

“Millet ittifakı”nı oluşturan sermayenin diğer partileri ise, tek adam rejimine karşı mücadele kararlılığından çok, kitlelerdeki öfkeye yaslanarak güç toplamaya, bu güç oranında da iktidarda söz sahibi olmaya çalışıyor. Bu da taraflar arasındaki gerilimin sertleşeceğine işaret ediyor. Zira kabarmış suç dosyaları üzerine oturan “cumhur ittifakı”, iktidarı ve rant kaynaklarını elden kaçırmamak için tüm araçlarını seferber edecektir. Şimdi bazı bölgelerde işi kan dökme noktasına vardır “cumhur ittifakı”nın daha da azgınlaşması ihtimali yüksektir.

“Millet ittifakı”nda yer alan CHP dışındaki partilerin ideolojik çizgileri “cumhur ittifakı”ndan çok da farklı değil. Yine de burjuva muhalefetin, T. Erdoğan AKP’sine karşı durması kaçınılmaz görünür. Zira tek adam rejimi tahkim edilebilirse, burjuva muhalefetin siyasal yaşamdaki alanı çok daralacaktır. Artık ne “iktidarın nimetleri”nden faydalanabilecek ne ranttan pay alma imkanı bulabilecekler. Taraflar açısından bir çeşit varlık yokluk sorununa dönüşen seçim süreci ve sonrasında, rejim krizinin farklı rauntlarla devam etmesi kaçınılmaz görünür.

Toplumsal meşruiyeti ortadan kalkmış olmasına rağmen tek adam rejimi devlet kurumlarına, tetikçi medya ordusuna, rant ve talan ekonomisinin kaynaklarına sahip olmanın avantajlarını kullanacaktır. Muhalefet ise, önceki seçimlere göre nispi bir başarı sağlayabilme olanaklarına sahiptir. Değerlendirebildiklerinde bu onları “cumhur ittifakı” karşısında daha kararlı bir tutum almaya zorlayacaktır.

Ringde karşı karşıya gelen sermayenin iki ittifakı ne kadar kavga ederlerse etsinler, bir konuda hemfikir olacaklardır: kapiya dayanan krizin atlatılmasında kapitalist sınıfların çıkarlarını korumak! Çıkarları çatışıyor, kavgaları yapay değil. Ancak krizin faturasını işçi sınıfıyla emekçilere kesme konusunda benzer “çözüm” yollarına başvuracaklarından da kuşku duymamak gerek. Çünkü aralarındaki farklara rağmen onlar burjuva dünyasının partileridir. Aralarındaki kavganın şiddeti duruma göre değişebilir. Baki olan ise, işçi sınıfıyla emekçilere karşı aynı cephede, sömürücü kapitalistler cephesinde birlikte olmalarıdır.

TEK SEÇENEK “SINIFA KARŞI SINIF” EKSENLİ MÜCADELEDİR!

Birbiriyle çatışan iki burjuva ittifakın yanı sıra HDP ile onun etrafında toplanan sol parti ve çevrelerin oluşturduğu reformist koalisyon var. Reformist koalisyonun dinci-faşist tek adam rejiminin yıkılmasına yaptığı vurgu anlamlıdır elbet. Sorun şu ki, bu hedefe ulaşmak seçimlerle, yani bizzat düzen kurumlarına havale edilmektedir. Kitlelerin mücadele ederek değil de oy vererek dinci-faşist rejimi yıkabileceği iddia ediliyor.

Reformist koalisyonun kulağa hoş gelen vaatleri, düzen partilerinininkileri fersah fersah geride bırakıyor. Vaatlere bakılınca, 7 Haziran seçimleri sonrasında yaşananlardan hiçbir ders çıkarılmadığı izlenimi oluşuyor.

Söylemi daha “sol” olan, düzeni değiştirip, sosyalizmi kurmaktan söz eden reformist bağımsız adaylar da var. Bu adayların sloganı ise, “Oy ver düzeni değiştirelim!” şeklinde formüle edilmiş. Düzeni ‘yıkma’ değil ‘değiştirmeyi’ esas alan bu anlayış, burjuvazinin parlamentosuna dayanarak kapitalist düzeni ‘değiştirme’ vaadinde bulunuyor.

Tek adam rejimini yıkma mücadelesinin elbette büyük bir önemi var. Zira burjuvazi ile emperyalistlere hizmet eden bu rejim işçi sınıfına, emekçilere, Kürtlere, Alevilere, kadınlara, gençlere düşmanca saldırıyor. Sömürü çarkının istikrarı için Ortaçağ karanlığını dayatıyor, bu hedefe ulaşmak için tüm ilerici, devrimci, muhalif sesleri boğmak istiyor. Sömürü, baskı ve kölelikten arınmış bir geleceği kurmak mücadelesinin ilk hedefi, doğal ki bu diktatörün olacaktır.

Bu rejime karşı kararlı bir mücadele, dayandığı sınıfsal temelden kopuk ele alınamaz. Eğer burjuvazi ile emperyalistlerin desteği ve yönlendirmesi olmasaydı böyle bir rejim kurulamazdı. Diğer bir ifadeyle bu rejim, sömürücü kapitalist sınıfların talebi, desteği ve onayı ile kurulmuştur. Onların rahatsız olduğu tek adam rejimi değildir. Rejimin başındaki kişinin “dengesiz”, kimi zaman kişisel ve ideolojik çıkarlarını esas alan bir tutum içinde olmasıdır. Yani burjuvazinin de emperyalistlerin de tek adam rejimiyle sorunları yoktur. İhtiyaç duydukları şey, “dengeli” bir diktatördür!

Bir rejime karşı tutarlı mücadele, bu rejimin dayanağı olan sınıfın egemenliğine karşı mücadeleyi de kapsamak zorundadır. Böyle bir mücadele ise, doğası gereği “sınıfa karşı sınıf” eksenli olacaktır. İşçi sınıfıyla emekçilerin yanılsamalardan kurtulmaları, düzenin kurumlarından boş beklentilere kapılmamaları, değiştirmek için kendi güçlerine güvenmeleri ancak “sınıfa karşı sınıf” eksenli mücadele geliştirildiğinde mümkün olacaktır.

500 büyük sanayi kuruluşu 2017: Kapitalistler sömürüyle kârlarını katlıyor!

İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları ağırlaşırken, kapitalistler kârlarını katlıyor.

İstanbul Sanayi Odası’nın (İSO) açıkladığı “Türkiye’nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2017” listesi, işçi sınıfına sömürü ve köleliğin dayatıldığı sanayi sektöründe kapitalistlerin kârlarını katlamaya devam ettiğini ortaya koydu.

İSO’nun ilk 500 listesinin en başında sırasıyla TÜPRAŞ, Ford, Toyota, Tofaş ve Oyak Renault yer aldı.

İSO 500 listesinde yer alan sanayi kuruluşlarının üretimden satışları son 13 yılın en yüksek artış oranına ulaşırken yüzde 33,2 artışla 653 milyar TL seviyesine çıktı. Listede yer alan 500 şirketin ihracatı ise yüzde 17 artarak 64,5 milyar dolara yükseldi. İhracatta ilk sırayı Ford alırken 2 milyar dolar civarında ihracat yapan Hyundai Assan 31. sıradan 6. sıraya yükseldi.

KÂRLARINI KATLADILAR

“Türkiye’nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2017” listesinde ilk sırada yer alan TÜPRAŞ-Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş. 2016 yılında 32.594.414.128 TL olan üretimden net satış gelirlerini 51.143.020.471 TL’ye çıkardı. TÜPRAŞ böylece gelirlerini bir yılda 18,548,606,343 TL arttırmış oldu.

Ford Otomotiv Sanayi A.Ş. 2016’da 16.314.127.976 TL olan satış gelirlerini 22.669.355.014 TL’ye çıkardı.

Toyota Otomotiv Sanayi Türkiye A.Ş.

6. sıradan 3. sıraya yükselirken 2016’da 10.570.043.142 TL olan gelirlerini 7 milyar TL arttırarak 17.830.449.851 TL’ye çıkardı.

TOFAŞ Türk Otomobil Fabrikası A.Ş. bu yıl 4. sırada yer alırken 2016’da 12.856.413.539 TL olan gelirlerini 15.911.044.439 TL’ye yükseltti.

Üretimdeki net satış gelirini 15.673.395.350 TL’ye çıkararak 5. sırada yer alan Oyak-Renault Otomobil Fabrikaları A.Ş.’nin geçen yılki gelirleri ise 11.465.524.257 TL idi.

Arçelik A.Ş. 11.245.036.602 TL olan satış gelirlerini 12.582.252.953 TL’ye yükseltirken 6. sırada yer aldı.

İskenderun Demir ve Çelik A.Ş. 6.496.505.034 TL olan gelirlerini 4 milyar TL arttırarak 10.623.490.800 TL kâr oranı ile 10. sıradan 7. sıraya yükseldi.

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları T.A.Ş. 11. sıradan 8. sıraya yükselirken 2017’deki gelirleri 9.920.840.201 TL oldu.

İçdaş Çelik Enerji Tersane ve Ulaştırma Sanayi A.Ş. 9. sıradaki yerini korurken 6.545.208.753 TL olan gelirlerini 9.307.530.883 TL’ye çıkardı.

Bu yıl 10. sırada yer alan Hyundai Assan Otomotiv San. ve Tic. A.Ş. ise 7.057.554.049 TL olan üretimden net satış gelirlerini 8.361.235.000 TL’ye yükseltti.

Her şey sermayenin refahı için!

TL'nin döviz karşısında yaşadığı değer kaybıyla yaşanan sarsıntıların ekonomiye etkileri sürüyor. Devlet kurumları harekete geçerek "Ekonomiye Erdoğan etkisi"ni düzeltme çabaları içindeler. Merkez Bankası Para Politikası Kurulu geçen hafta olağanüstü toplanarak dolara müdahale amacıyla faiz arttırımı kararı aldı. Sermaye için kur sabitlendi ve devamında Merkez Bankası, sadeleşme kararı alarak, bir hafta vadeli repo ihale faiz oranının yüzde 16,50'ye eşitleneceğini duyurdu.

Sermaye sınıfının yaşayacağı ekonomik kaybı gidermek adına yapılan bu müdahalelerin yanı sıra Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek ve Merkez Bankası Başkanı Murat Çetinkaya, hem Türk hem de uluslararası sermaye çevrelerini ziyaret ederek "güven" vermeye çalıştılar.

lar. "Ekonomide bugüne kadar yapılanlar ve önümüzdeki dönemde yapılacaklara, mali disipline, sıkı para politikasına, piyasa ekonomisine bağlılığa" ilişkin sözler verildi. Şimşek ve Çetinkaya, sonrasında Londra'ya giderek, Erdoğan'ın kısa süre önce gerçekleştirdiği Londra gezisinde devirdiği çamları düzeltme telaşına düştüler. Erdoğan, 24 Haziran seçimleri sonrası para politikasına daha fazla müdahil olacağını söylemiş, faizleri düşük tutma kararlılığında diretti. Şimşek ve Çetinkaya ise "uzlaşmacı" bir tutum takınarak, Londra'da fon yöneticilerine "sermaye kontrolüne geçiş ya da sermaye hareketlerine kısıtlama getirilmesi gibi bir uygulamamanın söz konusu olmadığını" söyleyerek, bir anlamda Erdoğan'ın ekonomiye ve kur artışına ilişkin söylemlerini "revi-ze" ettiler.

SEFASI PATRONLARA, CEFASI İŞÇİYE

Faiz arttırımı, kur sabitlemesi vb. gibi adımlarla sermayenin çıkarları güvence altına alınırken, bunun faturasının işçi ve emekçilere çıkartılacağı kesindir. Öte yandan yaşanan ekonomik kriz tablosunda işçi ve emekçilerin ödedikleri vergiler artacakken, sermayeye büyük kolaylıklar düşünülmektedir. AKP'nin patronlara seçim müjdesi olarak yeni bir destek ve teşvik paketi gündemdedir. "KDV istisnası, gümrük vergisi muafiyeti, vergi indirimi veya istisnası, KDV iadesi, sigorta primi işveren hissesi desteği, gelir vergisi stopajı desteği, nitelikli personel desteği, enerji desteği, faiz desteği, sermaye katkısı, altyapı desteği, yatırım yeri tahsis, izin, tahsis, ruhsat, lisans ve tescil kolaylığı veya istisnası, kamu alım garantisi" gibi başlıklarla sermayeye destekler

aktarılacaktır. Bunun için kullanacakları kaynak ise işçi ve emekçilerin cebidir.

Yine işçinin-emekçinin cebinden çıkma garantisi demek olan, patronlara Hazine destekli kredi veren Kredi Garanti Fonu'nun "başarı" hikayesi de AKP'nin sermayeye hizmette kusur etmediğini göstermektedir. Kredi Garanti Fonu'ndan geçen yıldan bu yana 467 bin 776 firma, 227,3 milyar liralık kefalet desteği ile 255 milyar liralık kredi kullanmıştır. Bu fona 2018 başında 50 milyar liralık yeni bir dilim eklenerek, sermayeye daha iyi hizmet vermesi amaçlanmaktadır.

Görüldüğü gibi patronlara teşvikler, destekler, vergi indirimleri sürerken borçları kurtarılmakta, döviz kuru üzerine yapılan son hamlelerden görüldüğü üzere sermayenin imdadına hemen yetiştirilmektedir. Oysa iş işçi-emekçiye geldiğinde durum değişmektedir. Açlık sınırının altındaki asgari ücretten dahi vergi alınmakta, borcunu ödeyemediği için emekçiler kendini yakmaktadır. İşçi ve emekçiler düşük ücretler, hayat pahalılığı, işsizlik korkusu ile kuşatılmaktadır.

Sermayeye vaat edilen "güven" sözleri ise özellikle seçim sonrasında işçi ve emekçileri bekleyen daha ağır bir faturaya, büyük bir sosyal yıkıma işaret etmektedir. Krizin acı faturası işçiye beklerken, sermaye daha da palazlanma derdindedir. Esas seçim buradadır. İşçi ve emekçiler kendilerine acı reçeteleri reva görenleri mi yoksa kendilerini yıkıma sürükleyenlere karşı mücadele yolunu mu seçecektir?

AKP'nin hamleleri ekonomideki geri gidişi durduramıyor

Sermayenin çıkarlarını esas alan AKP'nin ekonomik alanda rahatlamak için attığı adımlar gerçekler karşısında pek işe yaramıyor. Ekonomik veriler her alanda geriye gidişe işaret ediyor.

SERMAYEYE HİZMET; KUR SABİTLENDİ!

Döviz kurundaki yükselişi önleme-ye yönelik adım atan Merkez Bankası, Eximbank tarafından ihracatçılara kul-

landırılan reeskont kredileri için kuru sabitledi.

İhracatçılara kullandırılan kredilerin geri ödemelerinde dolar/TL'yi 4,2'ye sabitleyen Merkez Bankası, konuyla ilgili açıklamasında, "31 Temmuz 2018'e kadar olan ödemeler için vurgusu bulunsa da söz konusu uygulamanın açık limiti olan firmalar için, Eximbank'ın açacağı yeni kredilerde de geçerli olabileceğini" ileri sürdü.

'SADELEŞME' ADIMI

Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası, "para politikası operasyonel çerçevesine ilişkin sadeleşme sürecinin tamamlanmasına karar verildiğini" açıkladı. Bu çerçevede, bir hafta vadeli repo ihale faiz oranının yüzde 16,50'ye eşitleneceğini duyurdu. Karar sonrasında dolar/TL 4,66 seviyesinden 4.61 seviyesine geriledi. Ancak ekonomist Mustafa Sönmez faiz oranlarının yüzde 22 olduğunu hatırlatarak bu durumun geçici olacağına işaret etti.

TÜRKİYE REEL FAİZDE DÜNYA İKİNCİSİ

Dövizdeki yükselişe birlikte dünyada para birimi dolar karşısında en çok değer kaybeden 2. ülke olan Türkiye, reel faizde de Arjantin'den sonra ikinci sırada yer alıyor.

Reel faizlerde emperyalist merkezler negatif seviyelerde seyrederken, birinci sıradaki Arjantin'de reel faizler yüzde 15, Türkiye'de ise yüzde 6'ya yaklaşmış durumda. Yüksek faizler özellikle banka sermayesi bulunmayan şirketleri etkiler-

ken, bankaları bulunan büyük sermaye ve uluslararası finans sermayesi, yüksek faizden borç vererek fayda sağlıyor.

MOODY'S BÜYÜME TAHMİNİ DÜŞÜRDÜ

Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody's ekonomideki kırılmalara işaret ederek Türkiye ekonomisinin 2018 yılı büyüme tahminini düşürdü. Moody's yüzde 4 olan büyüme tahminini yüzde 2,5'e çekti. Moody's, kararına gerekçe olarak yüksek enflasyon, artan petrol fiyatları ve TL'nin döviz karşısındaki değer kaybını sıraladı.

TL'deki kayıpların, halihazırda yüzde 11'e yakın seyreden enflasyonu daha da yükselteceği öngörülürken, Merkez Bankası'nın kararlarına Erdoğan tarafından müdahale edilmesinin de bankanın bağımsızlığını sorgulanır hale getirdiği ifade edildi.

Ayrıca 2017 Ağustos ayından bu yana düşüş gösteren "ekonomik güven endeksi" Mayıs ayında yüzde 4,9 oranında azaldı. Bu, önceki aylardan da daha büyük bir azalmaya denk düştü.

Sarayda “sol cumhurbaşkanı”!

A. Eren

8 Mayıs 2018 tarihli *Kızıl Bayrak*’ta da yayınlanan “24 Haziran seçimleri üzerine / Düzene karşı DEVRİM!” başlıklı TKİP değerlendirmesi, işçi sınıfı hareketinin tarihinden süzülüp gelen parlamento ve seçimlere yönelik teorik yaklaşım ve deneyimin özetidir. Bu açıdan bakıldığında her bir maddenin tek tek ele alınarak tartışılması gerekiyor. Zira değerlendirme, seçim taktiğinden öte, devrimci sınıfın parlamenter mücadeleye yaklaşım ilkelerini net bir şekilde ortaya koyuyor. Sol liberalizm ve oportünizmin işçi hareketinin temel ilkelerini tartışma konusu yaptığı dönemlerde ideolojik-teorik sorunlarda Ortodoks olmak büyük bir önem taşıyor.

“Teori gerçeklerin nasıl anlaşılması gerektiğini öğretir! Teori olmadan, İngilizlerin görüş tarzına; elle tutulan, en yakın olan, pratikle uğraşan eski unionizm düzeyine düşeriz.” (Kautsky, Brief Wechsel, Adler’e mektup, 1899)

TKİP değerlendirmesinde ayrıca şu can alıcı noktanın altı çiziliyor: “Burjuva devlet aygıtının başına geçecek kişiyi seçmek ya da bu konuma bizzat talip olmak, doğası gereği devrimci partilerin işi değildir, olamaz. Bu, burjuvazi adına yönetime talip olmakla aynı şeydir. Buna yönelik her eğilim ve girişim, devrim davasından tümüyle kopmak, kurulu düzen saflarına katılmak anlamına gelir.”

1899 Dreyfus olayı sonrasında Fransız toplumunu sarsan krizden kurtulmak için egemen burjuvazi sosyalist olarak bilinen Millerand’ı yeni hükümete ticaret bakanı olarak atamıştı. Hedefi burjuva egemenliğini ortadan kaldırmak olan sosyal demokrat devrimci işçi hareketinin bir temsilcisi burjuva hükümetinde yer almış, sömürücü kapitalist düzenin yöneticisi olmaya soyunmuştu. Aynı kabinede savaş bakanı olarak yer alan General Gallifet, 1871’de Komünarları katleden cellat olarak tanınıyordu.

Millerand olayı sadece Fransa ile sınırlı bir gelişme değildi. İsveç, İtalya, Danimarka gibi ülkelerde “sosyalist bakanlıklar”ın, yani “sosyal barış” bakanlıklarının oluşması, sosyal demokrasinin burjuva hükümetlerinde yer alması artık açıkça tartışılıyordu. Lenin, Millerand’ın hükümette yer almasını Bernsteinciliğin somut pratik yansıması olarak değerlendirmişti.

Geçtiğimiz yüzyılın başında sosyalist işçi hareketi sadece Almanya’da değil Avrupa’nın diğer ülkelerinde de etkili bir güce sahipti. Sosyal demokrat partiler 300 bin üyeye sahipti. Dört milyon işçi sendikalarda örgütlü idi. 1904’te II. Enternasyonal partileri 134 günlük gazete, 296 haftalık ve aylık dergi yayımlıyordu. Aynı yıl sosyal demokrat partilere verilen oy sayısı 6 milyon 686 bindi. 261 işçi partisi temsilcisi parlamentolarda yer almaktaydı. Avrupa kıtasında sosyal demokrat işçi hareketinin büyümesine reformizmin gelişmesi eşlik ediyordu.

Sosyal demokrasinin gelişmesi 1889’da doruğuna çıktı. İşçi hareketinin devrimci zeminde en güçlü örgütlenmesi II. Enternasyonal’in kuruluşuyla somutlandı. Ancak bu ilk kongre, Parvus’un deyimiyle, “devrimci ruh”un sonuna kadar yaşandığı son kongreydi.

İlk dönemde parlamenter mücadele, kitlelere dönük devrimci propaganda ve ajitasyonun bir kürsüsü olmanın ötesinde bir muhteva taşımıyordu. Ancak parlamenter başarılar sosyal demokrasinin karşısına sorunlar çıkardı. İşçi aristokrasisi, sendikalar parlamentoda oportünizmin toplumsal zeminini oluşturdu.

Öte yandan burjuvazi emperyalizme geçiş sürecinde güçlenen işçi hareketine karşı izlediği politikayı değiştiriyordu. Dışarda yayılmacı sömürgeci faaliyetleri sorunsuz sürdürebilmesi için içeride

“sosyal barış” gerekiyordu. Sosyal reformlarla işçi hareketini sisteme bağlamak yeni dönemin en önemli eğilimiydi.

KONGRE’NİN GÜNDEMİ

1900 yılında Paris’te yapılan II. Enternasyonal’in V. Kongre’sinde, Fransız marksistlerinin temsilcisi Jules Guesde ile İtalyan Enrico Ferri, sosyalistlerin burjuva hükümetlerinde yer almasının ilkesel olarak mahkum edilmesi için çaba harcadılar.

Guesde özetle şunları söylüyordu. En “ilerici” burjuva hükümet dahi kapitalist özel mülkiyet düzeninin savunucusudur. Polis ve jandarmanın grevci işçilere saldırısı, vergi yükünün artırılması, ordu ve donanma kullanılarak sömürge politikalarını uygulaması ve “sosyalist bakanlar”ın tüm bunların ortağı olması işçi sınıfı hareketinin ilkeleri açısından kabul edilemez. Tersine bir durum Enternasyonal’in sonu demektir

Uzun tartışmaların ardından Alman delegasyonu adına Kautsky tarafından sunulan taslak kabul edildi. Taslak ilkesel olarak sosyalistlerin burjuva hükümetlerinde yer almasını reddediyor fakat olağanüstü durumlarda buna açık kapı bırakıyordu. Kautsky’nin bu merkezci uzlaşmacı yaklaşımı kongre tarafından kabul edildi.

“BURJUVA HÜKÜMETİNDE YER ALAN BİR SOSYALİST DÜŞMAN SAFLARINA GEÇMİŞTİR”

Alman sosyal demokrat işçi hareketi içinde konuya ilişkin tartışmalar II. Enternasyonal’in izleyeceği ideolojik çizgi açısından belirleyiciydi. Sosyalistlere karşı yasa dönemi pratiği, işçi sınıfının devrimci bir temelde nasıl başarılı bir şekilde örgütlendiğinin, parlamentonun devrim davası için nasıl kullanıldığının somut örneği idi.

Millerand’ın Paris Komünarlarının celladı General Gallifet ile aynı kabinede yer alması Wilhelm Liebknecht’in sert tepkisine yol açmıştı. Liebknecht 10 Ağustos 1899 yılında yazdığı mektupla Fransız yoldaşlarını uyarıyordu:

“Burjuva hükümetinde yer alan bir sosyalist ya düşman saflarına geçmiştir ya da düşmanın şiddetine boyun eğmiştir. Her koşulda burjuva hükümet üyesi olan bir sosyalist, bizimle, savaşı sosyalistlerle yollarını ayırmış demektir. Kendini hâlâ bir sosyalist olarak görebilir, kesinlikle artık böyle biri değildir. Hâlâ samimi olduğunu söyleyebilir; demek ki sınıf mücadelesini, sosyalizmin temelini sınıf mücadelesinin oluşturduğunu kavrayamamıştır.” Ve ekliyordu: “Bugünkü düzende kapitalist olmayan bir hükümet imkansızdır.” (Dokumente und Materialien zur Geschichte der deutschen Ar-

beiterbewegung, Bd. IV, März 1898-Juli 1914, Berlin 1967, s.31)

Bu açık tutumun gerisinde, Alman Sosyal Demokrat Parti saflarında, özellikle parlamento fraksiyonu içinde sosyalistlere karşı yasa boşa çıkarıldıktan sonra yapılan tartışmalara tepki vardı. Bernsteinlik çoktan somut bir akım haline gelmişti.

Nitekim Mayıs 1894'te SPD'nin Bav-yera Parlamentosu temsilcileri bütçeye evet oyu verdiler. Bu revizyonizmle hesaplaşmayı zorunlu kılıyor, fakat revizyonistler her defasında parti tabanının tepkisi karşısında geri adım atıyorlardı.

Parti içindeki devrimci akım, proleter sınıf mücadelesinin üstünü örtmek değil tersine mücadelenin derinlemesine ivme kazanması, özellikle parlamento dışı kitlesel eylemlerin güçlendirilmesini partinin görevi olarak tanımlıyordu.

"Ajitasyonda ihmal ettiğimiz bir sorunun, bugünkü devletin özellikle sınıfsal karakterinin vurgulanması gerekmektedir. Hükümet egemen sınıfın yönetim komisyonundan öte bir şey olmadığına göre, o halde ömrünü bir gün dahi uzatacak bütçeyi her koşulda reddetmemiz gerekiyor." (Bebel, 1894, *Partei Protokoll*, Berlin Parti Kongresi konuşmasından)

Eylül 1903'te Dresden Parti Kongresi'nde "Partinin taktiği" gündemi yeniden revizyonizmle bir hesaplaşmaya dönüştü. Bu tartışmadan çıkacak karar II. Enternasyonal'de yaratacağı etkiden dolayı işçi sınıfı hareketi için hayati öneme sahipti.

Lenin bu kongreye ilişkin olarak, marksist düşüncelerin ve partinin devrimci karakterinin nasıl savunulduğunun somut bir örneğidir diyordu.

Bebel Dresden Kongresi'nde bütün ağırlığını ortaya koydu. Kongrede iki kez söz aldı ve her konuşması üç saat sürdü.

"Yönetme sorunları! Gücü büyütme revizyonizmin kendine dert ettiği sorunlar. Evet nihayet yönetimde güç elde etmek. Bir bakanlıkta sosyal demokrat bir temsilci hatta bir devlet müşaviri! O zaman ne olurdu? Bir defalığına kabul edelim. Aranızdan en yetenekli biri, örneğin Vollmar içişlerinde müşavir oldu. İstedığı gibi yasa tasarısı yapacağını gerçekten düşünüyor musunuz? Ve bütün burjuvazi orada. Bir sosyal demokrati saflarına aldıkları ki bugün kendi adamları dahi hükümette yer almıyor-, sosyal demokrasiyi içten parçaladıkları ve şimdikinden farklı başka bir şeye dönüştürdükleri anlamına gelir bu."

"... bir yoldaş, 'gerçekten uzun süreli Reich bütçesine hayır diyebileceğimizi düşünüyor musunuz?' diye soruyor. Mücadelemizin temelini oluşturan böyle bir konuda nasıl bu soru sorulabiliyor?"

"... askeri aygıtı, donanmayı, sömür-

ge bütçesini, dış politikayı, vergileri kabullenmek, yutmak zorundasınız."

"Tek kelimeyle bu burjuva toplumuna yaşama çabalarıdır. Burjuva toplumuyla proletarya arasındaki çelişkileri örtbas etmektir."

Ve parti kongresi şu kararı alır:

"Parti kongresi şimdiye dek denemiş, zaferle taçlanan, sınıf mücadelesini esas alan, iktidarı ele geçirme taktiğini değiştirerek yerine kurulu düzene yaşama çabalarını en sert şekilde mahkum eder."

"... Parti kongresi, ... burjuva toplum düzeninde yönetimde yer alma çabası güdülmeyeceği inancını taşır. Parti kongresi ayrıca sınıf çelişkilerinin üstünü örterek burjuva partilerine yaşmayı kolaylaştırma çabalarını mahkum eder." (SPD Dresden Parti Kongresi, 17 Eylül 1903)

DEVİRİMCİ POLİTİKA YA DA SOSYAL REFORMİZM

İşçi sınıfı hareketinin burjuvazinin egemenliğine karşı izleyeceği politikaya ilişkin en sert tartışma II. Enternasyonal'in 1904 Amsterdam Kongresi'nde yaşanır.

Fransız delege Jaures işçiler ve emekçiler lehine reformların başarısı için burjuva yönetimlerle işbirliğini öngörür. Sigorta, vergi vb. kazanımların ve cumhuriyetin savunulmasının sosyal demokrat hareketi esas amacına yaklaş-tırın adımlar olduğunu söyler. Dresden Kongresi'ndeki kararların Almanların sosyal demokrasisini bir sekt konumuna düşüreceği suçlamasında bulunur. İşçi hareketinde sosyal reform çizgisini, cumhuriyetçi burjuva yönetimlerle işbirliğini açıktan savunur.

Bebel, burjuva cumhuriyetine tapan ve işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takmak isteyen bu revizyonist çabaları sert biçimde mahkum eder. Kongrede, sosyal demokrasiinin hiçbir koşulda bur-

juva hükümetlerde yer alamayacağı kararı alınır.

"Monarşi ya da burjuva cumhuriyeti, ikisi de burjuvazinin egemenliğini ayakta tutan sınıf devletidir, ikisi de kapitalist toplumsal düzeni korumak için vardır. Dolayısıyla iki devlet biçiminde de yasalar birinci derecede hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda yapılacaktır; işçilerin çıkarları egemen sınıfın çıkarları için ciddi bir tehlike oluşturmaz. ... Her kullanmaya giriştiklerinde, patronları korumak için devletin şiddeti ve askeri güçle yüzleşen işçilerin grev hakkının ne değeri olabilir ki?" (Bebel)

ENGELS SOSYALİSTLERİ NEDEN UYARDI?

İşçi sınıfı hareketi içinde parlamenter mücadeleye ilişkin farklı eğilimlere karşı Marks ve Engels her dönemde uyarılarda bulunurlar.

Engels, işçi sınıfının parlamenter mücadelede elde ettiği başarılarla rağmen, burjuvazinin işçi sınıfının mücadelesini kırmak için her zaman yasal zemini ayaklar altına aldığı uyarısında bulunur. İşçi sınıfı genel seçim hakkını kullanarak parlamentoda çoğunluğu elde ettiği zaman, burjuvazinin "yasallığı" terk edeceğini söyler. (Engels, Paul Lafargue'a Mektup, Werke, C: 38, s.313-314)

İngiliz sosyalistleri içinde etkili olan parlamento çoğunluğuyla yönetimi ele alma eğilimine ilişkin olarak Marks da şunları söyler: *"Ben bu konuda sizin gibi iyimser değilim. İngiliz burjuvazisi parlamentoda çoğunluk elinde olduğu sürece bu kararları kabul edecektir. Ama emin olun; kendisi için hayati önemde sorunlarda azınlıkta kaldığı zaman, köle sahiplerinin bir savaşı ile yüzyüze kalacağız."* (The World muhabirine verdiği röportaj, Marx-Engels Werke C:17, s.643)

İtalyan Sosyalist Partisi'nden Flippo

Turati ve Anna Kuliskova Engels'e, sosyalist parti mensuplarının burjuva demokratik bir devrimden sonra hükümete katılmaları konusundaki fikrini sorarlar. Engels bu soruyu bir makale ile yanıtlarken, *"bu en büyük bir tehlikedir"* cümlesinin altını kalınca çizer. 1848 Fransa Şubat devriminin ardından sosyal demokratların yönetimde yer almalarını değerlendirir. Bunların burjuva hükümetin işçilere karşı baş vurdukları bütün ihanet ve suçların ortağı olduğunu ve devrimci eylemlerin felç olmasına yol açtıklarını söyler. (Marx-Engels Werke, Cilt 22, s.442)

Engels işçi sınıfının mücadelesinin bir alanı olarak değerlendirdiği parlamenter mücadeleye ilişkin yaklaşımını şöyle açıklar: *"Birinci talebimiz üretim araçlarının kamulaştırılması. Gerçi herhangi bir hükümetin verdiği her şeyi taksit ödeme olarak kabulleniriz, fakat hiçbir koşulda teşekkür borcumuz olmayacaktır. Bütçeye her türlü para ve orduya insan talebine karşı her zaman ret oyu vereceğiz."* (Engels, Werke, Cilt: 22, s.546, 1893, The Daily Chronicle'ye verdiği röportaj)

Saraya "solcu bir başkan" seçmek, böylece doğrudan sermaye devletinin yöneticiliğine talip olmak, hiçbir politik gerekçeyle açıklanamaz. İşçi sınıfı hareketinin bu konudaki tutumunu kısaca özetlemiş bulunuyoruz.

"Sorun dosdoğru burjuva devlet aygıtının temel sınıfsal niteliği, yapısı, işlevi ve işleyişiyle ilgilidir. Bu konuda emekçi kitlelerde en ufak bir yanlışlık, kafa karışıklığı ya da hayal yaratmamakla ilgilidir."

Ali Haydar Konca (AB Bakanlığı) ve Müslüm Doğan'ın (Kalkınma Bakanlığı) Davutoğlu başkanlığındaki 63. hükümetin solcu bakanları oldukları unutulmamalıdır! Sadece politik birer figüran olarak dinci iktidar tarafından alay konusu edilmişlerdir.

Devrimci işçi sınıfının tarihinden ders çıkarmayan bir sol hareketin geleceği olamaz.

Flormar direnişine omuz verelim!

Onuru ve alinteriyle yaşayan Flormar işçisi kardeşlerimiz, kötü ve ağır çalışma koşullarına, tüm baskılara ve düşük ücrete karşı örgütlü mücadeleyi seçtiler ve Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladılar. Sendikanın yetkisinin onaylanmasının ardından Flormar patronu işten atma saldırısını devreye soktu. Sendikalaşmayı boşa düşürmek için 120 işçi kardeşimiz işten atıldı.

Flormar patronunun bu saldırısına karşı Flormar işçilerinin cevabı direniş oldu. Fabrikanın önünde günlerdir süren direniş ile sendika hakkına sahip çıkıyor, işten atmalara karşı boyun eğmediklerini gösteriyorlar.

Patron içerisi ile dışarısının bağıni zayıflatmak, içerideki işçi arkadaşlara baskı ile korku yaymak için kapıları yükseltti, brandaları boydan boya gerdi, dikenli-jiletli teller ördü. Flormar yönetimi içeri-

ye taşeron işçi sokarak, fabrikayı taşıyacağım diyerek direnişi kırmaya çalışıyor. Flormar direnişçilerinin tüm bunlara yanıtı; direnişin coşkusu ile fabrikanın önünde büyüyen dayanışma oldu. Aylar öncesinden fabrikanın içerisinde başlayan mücadele fabrikanın önünde büyüyor. Bu ses Flormar'ı, Gebze OSB'yi, Gebze'yi çoktan aştı.

Flormar işçilerinin kazanması; sendika hakkına dönük saldırganlığa ve işten atmalara karşı patronlara verilecek bir yanıt olabilir. Unutmayalım ki, bu yanıt her bir patrona verilecektir. Flormar'da verilecek yanıt çalıştığımız fabrikalarda, işyerlerinde bizi güçlü kılacaktır. Flormar direnişinin sesine ses katalım, dayanışmayı büyütelim, Flormar sermayesini teşhir edelim ve Flormar ürünlerini boykot edelim!

DAYANIŞMAYA GÜÇ VER, FLORMAR'I BOYKOT ET!

Flormar dayanışmasına güç vermek için direniş alanına dönük ziyaretler gerçekleştirelim. Çalıştığımız fabrikalardan, işyerlerinden dayanışma mesajları iletelim. Fabrikalarda, işyerlerinde Flormar işçilerinin mücadelesini anlatalım. Çalıştığımız yerlerde Flormar işçileri ile dayanışma eylemleri yapmaya çalışalım, sendikalı yerlerde çalışıyorsak sendikalarımızı harekete geçirelim.

Flormar'daki çalışma koşullarını, Flormar patronunun sendika düşmanlığını her yerde teşhir edelim. Direnişe güç vermenin bir yanı da Flormar'ın ürünlerini tüketmemek ve tüketmemeye çağırmaaktır. Flormar'ı boykot edelim. Boykot çağrımızı Flormar satışının yapıldığı yerlere de taşıyalım, elden Flormar satışı yapan emekçileri de satış yapmamaya çağıralım.

**Flormar işçileri yalnız değildir!
Birlik, dayanışma, boykot!
İşçilerin birliği sermayeyi
yenecek!
PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ**

Flormar'da direniş üçüncü haftasında

İşçilerin Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmesinin ardından işten atma saldırısının yaşandığı Flormar'da direniş iki haftayı geride bıraktı.

Flormar patronu, fabrikayı günden güne cezaevine çeviriyor, baskıyı artırıyor. Direnişçilerden kaçırma kaçırma içeriye taşeron işçilerini sokuyor. 28 Mayıs akşam saatlerinde 50'yi aşkın taşeron işçisi iş başı için fabrikaya sokuldu.

Ancak gün içinde direniş alanına birçok ziyaret gerçekleştirildi. Kadın Meclisleri, CHP, EMEP, Nakliyat-İş ziyaret gerçekleştirenler arasındaydı. Petrol-İş Sendikası Genel Merkez yönetiminden Mustafa Tetik direniş alanındaydı.

29 Mayıs'ta da direniş alanına sanatçılar ve Birleşik Haziran Hareketi ziyaret gerçekleştirdi.

Sanatçıların gerçekleştirdiği ziyaret işçilerin yoğun ilgisi ile karşılandı. İşçilerin yaşadıkları sorun ve düşük ücretler tiyatral bir biçimde anlatıldı ve şiir dinletisi gerçekleştirildi.

Direnişçiler gün boyunca sloganlar, türküler, halaylar, horonlar, oyun havaları ile patrona kararlılık yanıtını verdiler. Gün içerisinde yoğun yağmur altında da kalan direnişçiler, yılmadan yerlerinden ayrılmadılar.

Fabrikaya giren ve fabrikadan çıkan arabalara, yük kamyonlarına direnişi anlatan stickerlar yapılarak da ses yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

30 Mayıs günü de direniş coşkuya sürdü. Fabrikaya gelen müfettişler sendika üyesi olan ve olmayan işçilere sorular yönelttiler. İşçilerin çoğu sendikal çalışmanın kimseyi rahatsız etmediğini vurguladı ve patronların baskısından söz etti. Yanı sıra Flormar patronu içerideki işçileri direnişten yalıtma için fabrikanın çevresinin tamamına branda gerdi.

Flormar işçisi kazanmak için ne yapmalı?

Petrokimya İşçileri Birliği, yaptığı yazılı açıklamayla işten atma saldırısına karşı, sendikal örgütlülüklerine sahip çıkarak direnişi seçen Flormar işçilerine seslendi.

Direnişçilerin selamlandığı açıklamada; "Sesiniz Flormar'ı çoktan aştı. Bu ses, sendika hakkına sahip çıkmanın ve işten atmalara karşı durmanın yükselen sesidir. Petrokimya İşçileri Birliği olarak bu sesi, bulunduğumuz tüm fabrikalara, işyerlerine, sanayi havzalarına taşıyoruz, her kesimin dayanışma vermesi için de çabalıyoruz" denildi.

İki haftayı geride bırakan direniş kararlılığının ve dayanışmanın selamlandığı açıklamada "Direnişin kazanması için bundan sonraki sürecin kritik olduğunu hatırlatmak istiyoruz" denildi.

"Petrokimya İşçileri Birliği adına sınıf

dayanışmamızın bir gereği olarak sizlere deneyimlerimizden süzdüğümüz birkaç öneri sunacağız" denilen açıklamada; patronun işçileri bölmek ve üretimin durdurulması için adım atıldığında ortak hareketi engellemek için taşeron işçi alımı yaptığı belirtildi. Taşeron işçilerine içeride kölelik koşullarını kabul etmemeleri için yapılan çağrılar anlamlı olduğu ama bu çağrılar karşılık bulmadığında ise hem içeride hem de dışarıda taşeron işçilerinin karşısında etten duvar örülmesinin gerekliliğine işaret edildi. "Flormar direnişinden taşeronluk sistemine karşı güçlü bir ses yükselmelidir" denildi.

"Fiili, meşru, mücadele yöntemleri ile üretimden gelen gücümüzü kullanarak Flormar patronunu can evinden vurmamız lazım. Kazanmak için iş yavaşlatma-durdurma eylemleri ile patro-

nu soluksuz bırakmak gerekmektedir" ifadelerinin yer aldığı açıklamada Flormar'ın en büyük payına sahip olan Yves Rocher'ın satış noktalarında, satıldığı mağazalarda, marketlerde yapılacak eylemlerle, blokajlarla şirketin zora sokulabileceği ifade edildi.

"Komitelerimiz birlikte tartışma, öğrenme ve karar alma zeminlerimizdir. Mücadelenin gücünü bu türden örgütlü zeminler belirler. Örgütlülüğümüzün güçlü olması kazanmanın formülüdür. Sözü söyleyen, kararı alan ve uygulayan biz olursak direnişimiz ve mücadelemiz güçlenir. İçerisi ile dışarısının hem kendi komiteleri hem de ortak işleyen mekanizmaları pekiştirilebilirse direniş ve mücadele güçlenir. Biz güçlü olursak sesimiz basın, sosyal medya vb. araçlarla ülke sınırlarının dışına yayılmaya devam eder" ifadeleriyle süren açıklama; direnişin işçi sınıfı için bir okul olduğu ve bu okulda işçi sınıfının mücadele tarihinden öğrenmek için de çaba gösterilmesi çağrısıyla açıklama sonlandırıldı.

İşçi sınıfı mücadeleyi sürdürüyor

İşçi sınıfı işten atma saldırılarına ve hak gasplarına karşı eylem ve direnişlerle mücadeleyi sürdürüyor.

CARGİLL'DE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde bulunan Cargill fabrikasında işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olan 14 işçinin fabrika önündeki direnişleri bir buçuk ayı geride bıraktı. İşlerini geri isteyen işçiler, "daralma" yalanına dikkat çekti.

"Kota düştü o yüzden daralmaya gitmek zorundayız" bahanesiyle işçi kıyımını hayata geçiren Cargill'de işçilerin 12 saat çalıştırıldığı belirtildi.

"Daralma" bahanesiyle kendilerini işten çıkaran patronun geriye kalan arkadaşlarını 12 saat çalıştırmamasının gerçeği yansıttığına işaret eden işçiler işlerine geri dönene kadar mücadele edeceklerini ifade ettiler.

ÇİMTAŞ'TA TÜRK METAL İŞBİRLİĞİYLE İŞÇİ KIIYIMI

İşçi sınıfına ihanet ve patronlara hizmette her geçen gün kendisini de aşan bir pratik sergileyen Türk Metal çetesi Çimtaş'ta da işçi kıyımının parçası oldu.

Bursa Gemlik'teki fabrikada 4 Mayıs'ta başlayacak greve bir gün kala Türk Metal çetesi işçileri kandırarak sözleşmeyi imzalamıştı.

Ancak sözleşmenin MESS bünyesindeki fabrikalarla aynı olmadığından anlaşılmasının ardından Türk Metal bürokratları işçilerin tepkisiyle karşılaşmıştı.

Çok geçmeden Çimtaş patronu, grev kararı alan işçiler içerisinde kıyım saldırısını devreye soktu. Bir haftada 30'u aşkın işçi işten atılırken Türk Metal ağaları kıyımı durdurmak için uğraştıklarını iddia etti.

'EN LÜKS' OTELİN İŞÇİLERİNDEN GASP EDİLEN ÜCRETLER İÇİN EYLEM

Antalya'da 1.4 milyar dolara inşa edilen ve World Travel Awards 2010'da 'Dünyanın En Lüks Otel'i' seçilen Mardan Palace Hotel'in çalışanları 6 aydır maaşlarını alamıyor.

Otel işletmecisinin iflas açıklamasının ardından hacizlik olan otel Halk Bankası'na satılmıştı.

Otel'de çalışan bine yakın kişi 19 Aralık 2017 tarihinde işten çıkarılırken çalı-

şanların toplam alacağı 16 milyon TL ise gasp edilmişti.

6 aylık maaşları ve kıdem tazminatlarını alamayan işçilerin bir kısmı 30 Mayıs'ta otel önünde basın açıklaması yaparak haklarını istedi.

İşçiler adına yapılan açıklamada 6 aydır ücretlerin ödenmesinin beklendiği fakat hiçbir adım atılmadığı söylendi. Bu nedenle karşılaştıkları ekonomik sıkıntılara değinen çalışanlar bir an önce haklarının ödenmesini talep ettiler.

HEMA'DA 110 KİŞİ İŞTEN ATILDI

Bartın'ın Amasra ilçesinde Hema AŞ'ye bağlı Denfa firmasında çalışan 110 işçi, 19 Mayıs 2018 tarihinden itibaren ücretsiz olarak izne çıkartılarak işlerine son verildi.

10 gündür yaptıkları görüşmelerden sonuç alamayan işçiler 29 Mayıs 2018 tarihinden itibaren Hema AŞ önünde toplanarak eyleme başladı.

Hema AŞ Tarlaağzı şantiyesi önünde çadır kurup eylem başlatan işçiler gecikmiş beş aylık maaşlarını ve ihbar tazminatlarını almadan eylemi sonlandırmayacaklarını söylediler.

ŞİRECİ TEKSTİL'DE İŞ BIRAKMA

Antep'te Şireci Tekstil fabrikasında gasp edilen haklarını isteyen işçiler 28 Mayıs'ta iş bıraktı.

Başpınar Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Şireci Tekstil'de bir yıldan fazladır

maaşlarının düzenli ödenmemesine tepkili işçiler, bu ayın AGİ'sinin de gelecek ayın 11'inde verileceğinin söylenmesi üzerine harekete geçti.

Öfkeli işçiler iş bırakıp fabrika önünde toplanarak fabrika yönetimini protesto etti. Bir saate yakın bekleyişin sonunda genel müdür işçilere açıklama yaptı. "3 Haziran'da ücretler yatacak" vaadinin üzerine işçiler iş başı yaptı.

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği, daha önce de çeşitli sorunlar ve hak gaspları yaşayan Şireci Tekstil işçilerinin sorunlarını dile getirdiklerini ifade etti. DEV TEKSTİL işçilere; "Şireci Tekstil işçileri yasal haklarını bile gasp eden firma yönetimini bu yolla uyarmış oldu. Eğer verilen söz tutulmazsa eylem de büyük olmalı. Şireci Tekstil'de AGİ yoksa üretim de olmamalı" çağrısı yaptı.

BAKIRKÖY BELEDİYESİ'NDE GASP EDİLEN HAKLAR İÇİN EYLEM

Uzun bir süredir sosyal hakları ödenmeyen Bakırköy Belediyesi işçileri 28 Mayıs'ta belediye önünde eylem yaptı.

İşçilerin yanına inen Bakırköy Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu "Maaşlarınızı alamıyor musunuz?" diyerek işçileri bastırmaya çalıştı.

Tüm Bel-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı ise geçen hafta Kerimoğlu kendilerine net bir ödeme planı çıkartmadığı için eylemde olduklarını belirterek kendilerine net bir ödeme planı

çıkarılmasını istedi. Ancak Kerimoğlu konuşmanın ardından içeri kaçarken işçiler aylardır ödenmeyen alacaklarının en kısa zamanda ödenmesi talep edildi.

AVCILAR BELEDİYESİ'NDE İŞ BIRAKMA

CHP'li Avcılar Belediyesi'nde uzunca bir süredir gasp edilen maaşlarını ve çeşitli haklarını isteyen işçiler, 26 Mayıs'ta da iş bıraktı.

Belediye başkanının kendilerine 25 Mayıs sözü verdiğini ifade eden işçiler, verilen sözlerin tutulmamasına karşı çalışmadı. Yüzlerce temizlik işçisinin iş bıraktığı ifade edilirken, belediyenin diğer bölümlerinde de hak gasplarının sürdüğü kaydedildi.

KANATÇI HAYDAR PROTESTO EDİLDİ

4 Mayıs günü Kanatçı Haydar'dan darp edilerek işten atılan Günay Kılıç, restoran önünde geçen hafta duyurduğu Cumartesi eylemlerine 26 Mayıs'ta başladı.

Akşam 19.00 sularında restoran önünde toplanan kitle "Haklarımı istedim işten atıldım" şiarlı ozaliti açarak eyleme başladı.

Eylemde konuşan Günay Kılıç, Kanatçı Haydar patronuna ve şeflerine seslendi. "Beni burada daha çok göreceksiniz" diyen Kılıç yaşadığı süreci anlattı. Kanatçı Haydar'ın işçi düşmanı tutumunu teşhir eden Kılıç, yalnız olmadığını ve mücadelesine devam edeceğini belirtti.

Zeytinburnu Belediyesi'nde "güvenlik soruşturması" ile işten atılan ve direnişini sürdüren taşeron işçisi Kenan Güngördü, İşçilerin Birliği Derneği, direnişçi kamu emekçileri ve Grup Yorum da eyleme destek verdi.

GENERAL ELECTRIC'TEN KIIYIM KARARI

Gebze'de kurulu General Electric (GE) fabrikasında kitlesel işçi kıyımı gündeme geldi. GE, üretimde "küçülmeye gidileceği" bahanesini öne sürerek 150'ye yakın işçiyi işten çıkarma kararı aldı.

"İş, ekmek ve onur mücadelesini büyütelim"

15 Temmuz darbe girişimi bahanesiyle KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişleri sürüyor.

26 Mayıs günü **Kadıköy**'de kahvaltılı etkinlik düzenleyen emekçiler, katılımcılarla direniş üzerine sohbet etti. Etkinliğe Zeytinburnu Belediyesi önünde direnen Kenan Güngördü ve Kanatçı Haydar'daki işinden darp edilerek atılan Günay Kılıç da katıldı. Ardından Altıyol'da yapılan eylemde, ihraç edilen 50'den fazla insa-

nın intihara sürüklendiği, ihraçlara karşı işaret edilen OHAL Komisyonu'nun amacınınsa oyalama olduğuna dikkat çekildi. **Bakırköy**'deki eylemde emekçiler, AKP iktidarının işçi ve emekçileri hedef alan çok yönlü saldırılarını teşhir ederek bu saldırılara karşı mücadelenin önemine dikkat çektiler. 66 haftadır işlerine geri dönmek için direndiklerini vurgulayan emekçiler, tek çarenin direnmekten geçtiğinin altını çizdi.

28 Mayıs günü **Bakırköy** Özgürlük Meydanı'nda eylemlerini sürdüren

emekçilerin çevredekilere seslenmesi, AKP'nin seçim çalışmasını yürütenler tarafından çağrılan polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Buna karşın saat başı yaptıkları konuşmalar ve müzik yayını ile eylem sürdürüldü. **Kadıköy**'de oturma eylemi devam ettirilirken OHAL ve KHK'lar, muhalif kesimlere dönük gözaltı-tutuklama terörü teşhir edildi.

30 Mayıs'ta **Bakırköy**'deki eylem onlarca çevik kuvvet, sivil ve resmi polis ablukası altında sürdürüldü. **Kadıköy**'de de oturma eylemi devam etti.

Sınıf mücadelesi ve sendikalar üzerine değinmeler - II

Devrimci sınıf sendikacılığı

B. Seyit

Sendikalar sınıf hareketinin bir parçasıdır. Tek başına kendisi değildir. Devrimciler için aslanan, sendikaları amaçlaştırmak değil, onları sınıf mücadelesinin ve devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelesinin etkin bir aracı olarak değerlendirmektir. Sınıf devrimcileri bu yaklaşımı en özlü biçimde programlarında ifade etmişlerdir:

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı her günkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.” (TKİP Programı)

Sınıf devrimcilerinin temel sorumluluğu işçi sınıfını devrimcileştirmektir. Komünistler, bunun bir ayağı olarak bütün sınıf örgütlerini devrimci politikalar ve ilkeler ekseninde, farklı bir ifadeyle “sınıfa karşı sınıf” tutumu ekseninde taraflaştırmak ve etkileşim içine sokmak için mücadele ederler.

Sendikalar, devrim örgütleri değildir. En ileri biçimiyle işçi ve emekçilerin devrimci sınıf çıkarları ekseninde eğitilmesi, mücadeleye çekilmesi ve sınıfsal kurtuluş için ihtiyaç olan siyasal örgütlenmesine işaret edilmesinin araçlarıdır. Devrimleri, işçi ve emekçilerle et ve tırnak gibi birleşmiş-bütünleşmiş devrimci partiler önderliğindeki kitleler yapar. Modern devrimci partiler, mücadele sahnesinde yerini aldığından bu yana aksi bir pratik ve deneyimden söz etmek mümkün olmadığı gibi gerçekçi de değildir.

DEVİRİMCİ SINIF HAREKETİNİ İNŞA MÜCADELESİ VE SENDİKALAR

İşçi sınıfının kapitalist sömürüyü sınırlama aracı olan sendikalar, doğru anlayışların ve pratiklerin yönlendiriciliğinde geniş sınıf kitlelerinin bilincinde ve pratiğinde, kapitalizmi aşma mücadelesine önemli katkılar sunarlar. Bu, sınıfın gündelik mücadelesinin, uzun vadeli sınıfsal çıkarlar ile bağı içinde ele alınma-

sıyla başılır.

“Ekonomik mücadele (biz buna sendikal mücadele de diyebiliriz) kendi sınırları içinde doğası gereği yalnızca kapitalizmin sonuçlarına yönelir ve sömürüyü sınırlandırmaya (ki genellikle geçici olmaya mahkum biçimde) hizmet eder. Fakat devrimci bakış açısından bu mücadele hiçbir zaman kendi başına ele alınmaz; tersine, her zaman proleter sınıf mücadelesinin bütününde kavranır ve politik mücadeleye tabi biçimde ele alınır.” (Sendikalar ve sınıf mücadelesi, Ekim, Sayı: 238, Ağustos 2004)

Devrimci sınıf hareketini örgütlemek iddiası her türlü koşul ve geriliğe rağmen temel devrimci ilkelere bağlı kalınarak yürütüldüğünde gerçek anlamını bulur. Bugünün koşullarında sınıfın bilinç ve eylem düzeyinin geriliği ortadadır. Sendikaların dar anlamdaki görevlerini dahi mücadeleciler bir hatta yerine getirmemeleri, sınıf devrimcilerine bu sorunlarla ilgilenme ve sınıfla bu eksenle bağ kurma görevini de yüklemektedir. Buna rağmen atılan her adım sınıfı devrimcileştirme genel politikasına sıkı sıkıya bağlı biçimde atılmalıdır. Sağlam bir bakışa ve sınıf mücadelesi anlayışına sahip, ilkeli her devrimci böyle davranmalıdır. Geçici olmaya mahkum durağanlığa ve geriliklere takılmadan, sınıfın bilinç ve eylem düzeyini de göz önünde bulundurarak adımlarını sağlam ve sağlıklı atmalıdır. Sınıf devrimcilerinin sınıflar mücadelesine kazandırdığı Greif işgali bu duruma önemli bir örnektir. Düzenin gerici politikalarıyla her açıdan kuşatılmış, gerici siyasal anlayışların etkisi altında olan Greif işçilerinin en sıradan talepleri dahi sınıf devrimcilerinin müdahaleleriyle sınıfın genel çıkarlarına bağlanmıştır. Bu adımların, bilinç ve eylem düzeyinde anlamı büyük sonuçları olmuştur. Sınıfı devrimcileştirme ve devrimci sınıf hareketi geliştirme mücadelesinin anlamlı çabalarından biri olan Greif işgali bu açıdan da önemli deneyimler bırakmıştır. Gündelik mücadele ile sınıfsal kurtuluş mücadelesi ilişkisi; işçilerin bilinci, siyasal atmosfer, dış etkenler hesaba katılarak diyalektik bir bütünlük içinde ortaya konulmuştur. Eğer ki sendikal hareketin geriliklerine takılarak hareket edilmiş olsaydı, sendikalizm ve teslimiyet bataklığına saplanmaktan başka bir sonuç ortaya çıkmazdı.

Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını diğer anlayışlardan ayırt eden en temel yanlardan biri, işçileri tek başına sendikal bir bilinçle donatmak değil, devrimci bir sınıf bilinci ve pratiğiyle de donatma çabasını ifade etmesidir. Bir diğeri ise söz ve eylem birliği sağlamak, söylenen söze uygun bir pratiği hayata geçirme çabası içinde olmaktır. Bugün sendikalara hakim her renkten anlayışta bunu görmek mümkün değildir. Sınıf mücadelesi karşısındaki uğursuz ve geri rollerini de burada oynamaktadırlar. Sözü ileri olanın eyleminde “ama”lar oluyor. Eylemi “ileri” olanın ise sözü dar hesaplara dayanıyor, örgütlenmesi bürokratik bir kast biçiminde şekilleniyor, sınıf hareketinin devrimci geleceği adına en ufak iz taşıyor. Greif Direnişi bu açılardan da olmaz denenin başarıldığı, sözün pratikte karşılığını bulduğu bir örnektir:

“Greif Direnişi’nin devrimci nitelikteki bütün bu politik özelliklerini örgütlenme alanındaki pratiği tamamlıyordu. Greif Direnişi’ne kadarki standart uygulama, bürokratik bir yapı olarak sendikal aygıt ve genellikle yönetimi tutan bürokratlar tarafından atanmış, dolayısıyla sıkı sıkı-

ya denetim altında tutulan işçi temsilcilerinden ibaretti. Greif örneği bu yapının parçalanması, sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine oturtulması, tüm işçi kitlelerinin örgütlü bir yapı olarak kucaklanması, böylece devrimci inisiyatif ve eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, işçi iradesinin söz, yetki ve karar düzeyinde egemen kılınması, tüm bunların bütünsel bir ifadesi olarak fabrika biriminin sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilmesi oldu.

“Ve herkesin bildiği bir sır olarak açıklamak gerekir ki, bütün bunlar Greif Direnişi’nin devrimci bir önderliğe sahip olması sayesinde oldu.” (Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir! Ekim, Sayı: 294, Ağustos 2014)

SINIF SENDİKACILIĞI YA DA DEMOKRATİK SINIF SENDİKACILIĞI

Sendikal hareket ve ilerici siyasal yapıların az çok işçi sınıfına ilgi gösteren kesimleri sınıfı devrimcileştirme iddiası ve anlayışından yoksun, demokratik sendikal anlayış adı altında sınırlı reformlardan ibaret bir bakışa sahipler. Bazıları sınıf sendikacılığı bazılarısı ise demokratik sınıf sendikacılığı anlayışı olarak kendilerini ifade ediyorlar. En genel biçimiyle söyleyecek olursak, her iki ifade biçimi de kendini sınıfın dar ekonomik mücadelesiyle sınırlıyor ya da sınıfa siyasal müdahale adı altında eğreti, düzen içi demokratik, bürokratik bir bilinç taşıyorlar. ‘80 öncesi sınıf ve kitle hareketinin yükselişte olduğu dönemler bu hareketlerin sınırlarını gösteren, irdelenmesi gereken önemli bir deneyimdir. Ana gövdesiyle bu anlayıştakiler, sınıfın 15-16 Haziran gibi güçlü çıkışını engellemek için canla başla çalıştılar...

Sınıf hareketinin ‘80’lere göre çok geri olduğu dönemlerde sınıfa olan güvensizlikleri ve bilinçlerinin en derinlerine işlemiş bürokratik-reformcu anlayışları sınıfa mutlak güvensizlikle birleştirmişlerdir. Dolayısıyla, yönü belirsiz rüzgâra göre dümen kıran bu anlayışların, devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesine ne faydaları dokunur ne de katkıları olur.

SINIF BİLİNCİ VE DEVİRİMCİ SINIF BİLİNCİ

Sınıf bilinci kazanan işçiler yaşadıkları

rı bütün sorunların kaynağının kapitalist düzen olduğunu kavramışlardır. Ağır çalışma ve yaşam koşullarının nedeni olan kapitalist sömürü düzeninin aşırılıklarını sendikal ve siyasal zeminde törpüleme mücadelesi verirler. Çeşitli sendikal anlayışlar bugüne kadar benzer sayısız mücadele örneği vermişlerdir. '80 öncesi dönem bu açıdan da en fazla örneğin olduğu dönemdir. Fakat bu mücadele dar sendikal alanı ve siyasal reformlar mücadelesini aşan bir bakışla bütünleşmediği için kendi içinde tıkanma, kastaşma ve yozlaşmayı da beraberinde getirmiştir, getirmeye devam edecektir.

Devrimci sınıf bilinci, işçilerin yaşadıkları sorunların kaynağı olarak kapitalizmi görmeleri ve kapitalizmin işçi sınıfının devrimci eylemiyle aşılmasının ifadesidir. Sınıfın eylemini dar sendikal zeminin sınırları dışına taşıma, bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri doğrultusunda eyleme çekme bilincinin ifadesidir. Ancak böyle bir bilinç, işçi sınıfının demokratik haklar mücadelesini kapitalizmi aşma mücadelesinin önemli bir dayanağına dönüştürür.

SONUÇ YERİNE

Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı, özünde devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelesinin sendikal alandaki ifadesidir. İşçi sınıfına ücretli kölelik düzenini aşma ve bunun araçlarını gösterme mücadelesidir. İşçi sınıfı kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda, geçici olmayan sonuçlar elde etmek için böyle bir anlayışla donanmalıdır. Sınıf devrimcileri işçi sınıfını devrimcileştirme mücadelesinin bir parçası olarak devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını bütün sendikalarda hâkim kılmak için hareket ederler.

Sınıf devrimcilerinin çabası, "Artık söz konusu olan, bu örgütleri devrimci sınıf sendikalarına dönüştürmek değil, fakat tabanda soluklu bir devrimci çalışmayla işçi sınıfı kitlelerini zamanla bürokratik aygıtın denetimden kurtarmak ve günü geldiğinde yerine devrimci sınıf sendikalarını geçirmek üzere bu bürokratik burjuva aygıtları parçalamaktır." (*Sendikalar ve sınıf mücadelesi*, Ekim, Sayı: 238, Ağustos 2004)

Sınıf devrimcilerinin yönelimi yukarıda bütün açıklığıyla ifade edilmiştir.

Devrimci sınıf sendikacılığı anlayışının temel ilkeleri sınıflar mücadelesinin bugüne kadar hayat bulmuş deneyimlerinden süzülerek çıkmıştır. Bu anlayışın özünü sınıfa karşı sınıf tutumu ve ücretlilik düzeninin işçi sınıfının devrimci eylemiyle aşılması pratiği oluşturmaktadır. Bunu başarmanın yolu ise bilimsel sosyalizmin temel ilkelerinden sapmayan sabırlı ve soluklu mücadeleden geçiyor.

2017'de 430 işyeri temelli eylemin yüzde 23'ü fiili grev!

2017 yılında iş yeri temelli gerçekleşen 430 eylemin yüzde 23'ü fiili grev oldu.

Emek Çalışmaları Topluluğu'nun (EÇT) açıkladığı "İşçi sınıfı eylemleri raporu 2017" verilerinde 2017 yılında işyeri temelli 430 eylemin gerçekleştirildiği ve bunların yüzde 23'ünün fiili grev olduğu yer aldı.

EÇT, hazırladığı "İşçi sınıfı eylemleri raporu 2017" ile geçtiğimiz yıl yaşanan eylemlerin bilançosunu ortaya koydu.

Raporda geçtiğimiz yıl 430 işyeri temelli eylem gerçekleştirildiği ve bunların yüzde 23'ünün fiili grev olduğu belirtildi.

Eylemlerin yüzde 33'ünün iş yavaşlatma ve durdurma olduğuna yer verilen raporda eylemlerin yüzde 49'unun hakları geliştirmek için yapıldığı belirtildi.

Raporda şu verilere yer verildi:

*2017'de 430 işyeri temelli eylem gerçekleştirilirken eylemlere katılan yaklaşık işçi sayısı 77 bin oldu.

*Eylemlerin %44'ü özel sektörde çalışan kadrolu işçiler, %24'ü memurlar, %13'ü özel sektör firmalarının taşeronlarında çalışan işçiler, %11'i de kamu kurumlarının taşeronlarında çalışan işçiler tarafından gerçekleştirilmiştir.

*İşyeri temelli eylemlerin %64'ü basın açıklaması, %23'ü fiili grev, %11'i ise kalıcı direniştir. 2016'yla karşılaştırdı-

ğımızda basın açıklamasında 11 ve fiili grevde ise 4 puanlık bir artış yaşanmıştır.

*İşyeri temelli eylemlerin %24'ünde TİS, %21'inde işten atma, %14'ünde işteyken ücret gaspı, %14'ünde KHK'yla işten atma, açığa alma, sürgün nedenleri rol oynamıştır. Eylem yapılan işyerlerinin %10'unda sendikalaşma çabası mevcuttur.

*2016'da işyeri temelli eylemlerin ortalama süresi 10 gün iken 2017'de bu sayı 21,8 güne çıkmıştır.

*İşyeri temelli eylemlerin %33'ü üretimi durduran ya da yavaşlatan eylemlerdir.

Bu oran 2016'ya göre %4'lük artış göstermiştir. Özel sektör firmalarının taşeron işçilerinin yaptıkları eylemlerde bu oran %76'ya çıkmıştır.

*Sendikaların örgütlediği işyeri temelli eylem vakası sayılarına baktığımızda 1. sırada 41 vakayla Birleşik Metal-İş, 2. sırada 39 vakayla Türk Metal, 3. sırada 35 vakayla Eğitim Sen gelmektedir.

*Bu eylemlerin %49'u hak geliştirme niteliğinde, kalanı ise savunma niteliğindedir. Hak geliştirme oranı özel kadrolu işçilerde %76'ya çıkarken, memurlarda %19'a iner.

*2017'de basına yansıyan bir eylem gerçekleştirilen sendikal örgütlenme mücadelelerinde en az 857 işçi işverenler tarafından işten atılmıştır. 519 işçi ise sendikalaşmadan farklı sebeplerle yapılan hak mücadelelerine katıldığı için işinden olmuştur. Toplam sayı 1.376'dır.

*İşyeri vakalarının %23'ü metal, %12'si inşaat, %10'u genel işler işkolundadır.

*Bu eylemlerin %48'i bir işçi sendikası, %21'i bir memur sendikası tarafından yapılırken, eylemlerin %28'i herhangi bir kurumun dahil olmadan gerçekleşmiştir. 2016'ya kıyasla bu dağılımda ciddi bir değişiklik göze çarpmamaktadır.

*Genel eylem vakalarının %17'sinde işçi sağlığı ve iş cinayeti, %8'inde kıdem tazminatı yasa tasarısı bir eylem nedeni olarak rol oynamıştır.

*Genel eylemlerin düzenleyicileri arasında olan sendikaların konfederasyonlarına baktığımızda KESK %68 ile birinci, DİSK %63 ile ikinci, Türk-İş %27 ile üçüncü gelir.

*2017'de eylemlerin %29'unda kadınların katılımı görünür bir şekilde mevcuttur. 2016 için %32 olan bu yüzdenin 2017'de bir miktar düştüğü gözlenmiştir.

**Ne seçim, ne sermaye partileri, ne meclis, ne tek adam rejimi!..
Çözüm işçilerin ve emekçilerin devrimci mücadelesinde!..**

Çözüm devrimde, ku

Şaibeli referandumun ardından günden demde baskın seçimler var. Kimin yöneteceğine güya halkın karar vereceği bu orta oyununa egemenler “demokrasi” diyorlar. Oysa seçimleri dayatan tek adam rejimi, “milli irade” dedikleri seçim sonuçlarını bile tanımıyor.

Dinci-faşist AKP-MHP “cumhur ittifakı”, 16 yıldan beri ülkeyi Ortaçağ karanlığına sürükleyen tek adam rejimini kalıcı hale getirebilmek için seçimleri dayattı. Tek adam diktasına karşı olduklarını iddia eden muhalefet partileri ise “millet ittifakı” adı altında seçimlere katılacak.

Dinci-faşist iktidar işbaşına geldiği günden bu yana içeride sömürücü kapitalist sınıflara dışarıda emperyalist haydutlara hizmet ediyor. İşçi ve emekçilere neo-liberal yıkım politikalarıyla saldırıyor. Ezilen halkları hedef alan yıkıcı savaşlarda ise emperyalistlerle saf tutuyor.

“Millet ittifakı”nı oluşturan diğer düzen partileri pek çok vaatte bulunsalar da, iş icraata geldiğinde durum değişecektir. Zira ekonomi darboğazda, döviz tırmanışta, işsizlik had safhada, dış ticaret açığı günden güne büyüyor, zamlar ardı ardına geliyor. Burjuvazi bir an önce önlem alınmasını istiyor. Dolayısıyla seçim sonrası sosyal yıkımı daha da derinleştiren icraatlar gündeme gelecektir.

On yıllardır bu ülkeyi asalak sermaye sınıfının temsilcileri yönetiyor. 16 yıldır ise işçi ve emekçilerin kabusu olan din bezirganı AKP işbaşında. On yıllardır hiçbir sorunumuz çözülmedi. Emegiyle geçinenlerin payına hep işsizlik, yoksulluk, sefalet ve iş cinayetleri düştü. Neo-liberal sosyal yıkım saldırılarına temel demokratik hak ve özgürlüklerimizin gasp edilmesi eşlik etti. İktisadi krizler, yolsuzluk ve hırsızlık, çürüme ve yozlaşma hep bu düzenin en temel gerçeği olmayı sürdürdü. Ülkemiz üzerindeki emperyalist kölelik giderek perçinlendi.

Dinci-gerici AKP iktidarı döneminde ise tüm bunlar yepyeni boyutlar kazandı. Kadın cinayetleri, çocuk istismarı, işçi katliamları, grev yasakları vb. artık olağanlaşmış durumda. Her türlü hak-hukuk ayaklar altına alınarak keyfi bir tek adam diktatörlüğü inşa ediliyor.

Bu düzende “seçim”, “demokrasi”,

“hür parlamenter rejim” maskeleri altında oynanan tüm oyunlar, sömürü çarklarının dönmesi, kokuşmuş düzenin ayakta kalması içindir. Bu düzende hukuk da, özgürlük de, demokrasi de bir avuç sömürücü kapitalist içindir. Bu sömürü düzeninde onlar sefahat sürerken biz işçilere ve emekçilere tanınan biricik “özgürlük”, köle gibi çalışıp sefaletle mahkum olma “özgürlüğü”dür.

YOKSULLUĞUMUZU KATMERLEŞTİRİYORLAR!

Tüm yaşadıklarımızın baş sorumlusu, emperyalizme göbekten bağlı işbirlikçi büyük burjuvazidir, onun kokuşmuş kapitalist düzenidir. Devletiyle, hükümetiyle, parlamentosuyla, partileriyle onun adına ülkeyi yönetenlerdir. Başımıza tek adam rejimi belasını saranlardır.

Türkiye kapitalizmi tam borç ve kriz batağında. Her geçen yıl katlanan borç ödemelerine rağmen toplam dış borç yükü 450 milyar doları aşmıştır. Ödendikçe büyüyen bu dış borç tablosu bile kendi başına Türkiye’nin kapitalist ekonomisinin iflasını gösterir.

Ülkede servet-sefalet uçurumu derinleşiyor. Ekonomi büyüyor ama emekçilerin sefaleti artıyor. Bir yanda AKP iktidarının himayesinde olan türedi dolar milyarderleri, öte yandan milyonların

derinleşen yoksulluğu ve sefaleti!.. Türkiye’nin bugünkü sosyal gerçeği işte budur.

Çalışan her iki kişiden biri sosyal güvenceden yoksundur. İşsizlik had safhadadır. İş cinayetlerinde dünya rekorları kıran, işçilere grev yaptırmayan din istismarcısı bir iktidar var. Eğitim, sağlık gibi temel haklar sistemli biçimde gasp ediliyor. İşçilerin ve memurların reel ücret ve maaşları sürekli düşürülüyor. KHK’larla on binlerce kişi işten atılıp açlığa mahkum edildi. AKP politikalarıyla hayvancılık çökertilmiş, emekçi köylülük yıkıma sürüklenmiş, birçok alanda tarımsal üretim tasfiye edilmiştir.

Eğitimden, sağlıktan, tarımdan, alt yapı hizmetlerinden, ücretlerden kısıtka kısıtlar. Bizden kısıtlar kendileri palazlandılar. Kaçak saraylar inşa ettiler, ayakka-bı kutuları dolarla dolup taşı, servetleri Malta-Man adalarına kadar ulaştı. Biz ürettikçe asalak takımının kasaları doldu. Biz sefalet içinde acı çekerken, onlar emekçilerden çaldıklarıyla sefahat sürüyorlar. Haramilerin saltanatında çarklar böyle dönüyor.

TÜM DÜZEN PARTİLERİNİN PROGRAMLARI BİR VE AYNIDIR!

Emperyalizme göbekten bağlı asalak sermaye sınıfı, bu düzenin gerçek efendisidir. Tüm devlet iktidarı onun hizmetin-

dedir. Yönetime yön veren halkın iradesi, istekleri veya ihtiyaçları değil, kapitalistlerin ve emperyalistlerin çıkarlarıdır. Seçimleri kazanan onların programını uygulayacaktır. Bu kapitalist düzende işler böyle yürütülmektedir.

Burjuva siyaseti yozlaşmış, çürümüş çıkar çetelerinin rant kapısına dönüşmüştür. Bu hırsız ve düzenbazların ne dediklerine değil, ne yaptıklarına bakın! Hepsı işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalistlerin hizmetindedir. Hepsı emeğin düşmanı, hepsi sermaye uşağıdır.

Onların programları bir ve aynıdır. Bu, kapitalist kodamanlar ile emperyalist efendilerinin baskı, sömürü ve yağma programıdır. Demokrasi adı altında sahnelenen seçim oyunuyla amaçlanan, bu çıkar çetelerinden birinin ya da birkaçının başa geçerek, “millet iradesi” yaf-tası altında sömürü ve yağma düzeninin çarklarını bir dönem daha döndürmektir.

ÇÖZÜM DEVRİMDE, KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

Bugüne kadar seçim oyununda kazanan burjuvazi, kaybeden ise biz işçi ve emekçiler oldu. Oysa onların sömürü ve zulüm üzerine kurdukları bu düzene hiç de mahkum değiliz. Bizim devrimci alternatifimiz, buna dayalı devrimci çıkış yolumuz var.

Kurtuluş sosyalizmde!

Yapmamız gereken, kendi kaderimizi ellerimize almak, mücadele yolunu tutarak sömürücü haramilerin düzenine başkaldırmaktır. Özgürlük ve bağımsızlık için, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için kavgaya atılmaktır. Bu çürümüş sömürü düzenini yıkmak işçi ve emekçilerin eşit, kardeşçe yaşayacağı sosyalizmi kurmak-tır.

Bunun için tüm kurumlarıyla mevcut düzeni reddetmeli, sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti için savaşmalıyız! Bunun için, emperyalistlerin ve büyük burjuvazinin elindeki kapitalist mülkiyete el konulması, bu sömürücü asaklara ait tüm zenginliklerin halka mal edilmesi ve tüm toplumun hizmetine sunulması için mücadeleye etmeliyiz.

Seçim sürecinde “Düzen partilerine oy verme, hesap sor!”, “Çözüm ne seçimde, ne mecliste, ne tek adam rejiminde, çözüm işçi ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinde! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” şiarlarını yükseltmeliyiz.

Kahrolsun kokuşmuş sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

Bu düzenin ipleri emperyalist efendilerin ellerindedir!..

Gerçek bağımsızlık için emperyalist kölelik zincirlerini kırmalıyız!

1950’lerden beri ülkemizde iktidar emperyalistlerin güdümündedir. Sermaye devleti tüm temel kurumlarıyla emperyalist merkezlerin denetimi altındadır. Bu ülkenin ekonomisine ve maliyesine emperyalist finans kurumları, siyasetine ABD ve AB, ordusuna Pentagon ve NATO yön vermektedir. MİT’i, kontrgerillayı, sendika ağlarını, dış politika ve ekonomi uzmanlarını, parti liderlerini onlar eğitip başa getirmektedirler. Bütün düzen partilerinin kâbesi emperyalist

güç odaklarıdır; çünkü emperyalistlerin onayından geçemeyen, desteğini alamayanlar bu ülkede hükümet olamazlar! 16 yıldır işbaşında olan AKP de “ılımlı İslam modeli” olarak bizzat ABD tarafından imal edilmiştir.

Ülkemiz emperyalizmin bölgesel bir savaş üssü durumundadır. Türkiye’nin dört bir yanı ABD ve NATO’ya ait askeri üs ve tesislerle donatılmıştır. ABD’li haydutlar uzun yıllar boyunca topraklarımızdan kaldırdıkları uçaklarla bölge halklarının tepesine bomba yağdırmışlardır. Bugün de dinci-gerici AKP iktidarı emperyalist-siyonist güçlerin Suriye’yi yıkma savaşının bir numaralı suç ortağı olarak hareket etmektedir.

Emperyalizme siyasal bağımlılık ekonomik ve mali bağımlılıktır. İkincisi kırılmadan ilki gerçek anlamda kırılmaz. Bu alçaltıcı bağımlılığın sınıfsal dayanağı işbirlikçi burjuvazi ile onun siyasal iktidarıdır. Emperyalizme bağımlılığın bu ekonomik ve siyasal dayanakları yıkılmadan, ülkemizin bağımsızlığı ve egemenliği, bölge ve dünya halkları ile barış, eşitlik ve kardeşlik temeline dayalı ilişkiler hayaldir. “Komşularla sıfır sorun” diyen AKP iktidarının bölge halkları için bir tehdit haline gelmesinin nedeni de budur. Halklar arası kalıcı barış için bu gerici rejimlerin yıkılması şarttır.

Bu koşullarda sermaye iktidarı ile gerisindeki emperyalizmi hedef almayan

mücadele veya program bağımsızlıkçı olamaz. Emperyalist kölelik zincirlerini kırmak ancak sermaye iktidarına toplumsal bir devrimle son vermekle mümkündür.

Bu topraklarda bağımsızlık bayrağını işçi sınıfı dalgalandırıyor. Emperyalistlere ekonomik ve siyasi bağımlılığa, ABD’li haydutların savaş programına karşı tek gerçek alternatif, sınıfın devrimci partisinin sosyalizm programıdır.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu; gerçek bağımsızlık ve egemenlik hakkını kazanmak, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı durmak için işçi sınıfıyla emekçileri aşağıdaki acil talepler uğruna mücadeleye çağırıyor:

Dış ve iç borç ödemeleri durdurulsun! Tüm borçlar geçersiz sayılsın!

IMF, DB, DTÖ vb. emperyalist kuruluşlarla kölece ilişkilere son!

Emperyalistlerle açık-gizli tüm kölelik anlaşmaları iptal edilsin!

Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın! NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilere son!

Emperyalist savaşa ve saldırganlığa hayır!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Ne düzen partileri, ne seçimler, ne tek adam diktası!..

Hak ve özgürlüklerimiz için meşru militan mücadele!

Bu ülkede dinci-faşist koalisyonun tek adam rejimi hakim. Ordusuyla, polisiyle, kontrgerillasıyla, eli kanlı “sivil” dinci-faşist tetikçileriyle bu ülkeye zorbalar egemen. Sermaye devleti, hak ve özgürlük isteyenlerin karşısına polis copuyla, işkencesiyle, savcısıyla, zindanıyla çıkıyor. Devletin tepesinde oturan kişi, kapitalist patronların huzurunda grevleri yasaklamakla övünüyor.

Bu ülkede devrimciler, toplumsal muhalefet, işçi hareketi, halkların özgürlük ve eşitlik talepleri hep baskı, zorbalık ve yasaklarla bastırılmaya çalışıldı. 12 Mart ve 12 Eylül askeri faşist darbeleri bunun için yapıldı. Bugünkü devasa baskı ve terör aygıtı bunun için yaratıldı. Faşist yasal düzenlemeler bunun için yapıldı. Sistemik işkence, sayısı binleri aşan yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, zindan katliamları, F tipi hücreler, hepsi bu aynı amaca yönelikti. Hükümet kuran tüm düzen partileri, sermayenin terör cumhuriyetinin programını uyguladılar.

Adına “demokrasi” dedikleri şey, bu kanlı tarihsel suç çetesiidir.

Onların sözde demokrasisi derin sınıfsal eşitsizliklere, azgın sömürüye, pervasız zorbalığa dayanıyor. Bir tarafta açlık sınırında işsiz, eğitimsiz, geleceksiz bırakılan milyonlar, diğer tarafta toplumsal servete el koyan bir avuç sömürücü asalak! İşte onların demokrasisi budur!

AKP ilk yıllarda bu kanlı tabloyu AB’ye uyum yasalarıyla örtmeye çalıştı. Bazı iğreti rötuşlar yaptı. Ama bu aldatıcı AB makyajı sermaye düzeni gerçeğine birkaç yıl bile dayanamadı. “AB’ye uyum yasalarıyla demokrasi gelecek” masalları bir yana bırakıldı. Baskı, terör ve yasaklar düzeni tahkim edildi.

İşbirlikçi burjuvaziden, AB emperyalistlerinden, dinci gericiilikten hak ve özgürlük beklenebileceğini vaaz edenler, ham hayallerle kitleleri aldattılar. Zira onlar sorunun çözümü değil bizzat kaynağıdır. Baskı, terör ve yasaklar düzeni tam da onların sömürü çarkı engelsizce dönebilsin diyerdir.

Çözüm, temel hak ve özgürlüklerimizi devrimci sınıf mücadelesinin gücüyle söke söke almaktır. Grevlerimiz yasaklanıyorsa yasakları hiçe sayarak direnmektir. Gösterilerimiz yasaklanıyorsa alanları yasaklara rağmen fethetmektir. Baskı, terör, işkence ve katliamlara karşı harekete geçmek, hesap sormaktır. Gasp edilmek istenen haklarımızı meşru militan mücadeleyle savunmaktır!

Bu mücadelenin kararlı ve tutarlı öncüleri işçi sınıfı devrimcileridir. Onlar, “çözüm; sömürücülerin iktidarına karşı işçi sınıfının devrimci iktidarındır” diyorlar. Emekçileri sınıfın komünist işçi partisi önderliğinde hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmeye, bu mücadeleyi baskı ve sömürü düzenini tarihe gömme mücadelesiyle birleştirmeye çağırıyorlar.

Gerçek demokrasi mücadelesinin bir devrim ve iktidar mücadelesi olduğunun bilincinde olan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**; işçileri ve emekçileri, aşağıdaki acil demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadeleyi yükseltmeye çağırır:

Sınırsız söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü!

Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!

Tüm faşist-militarist kurumlar dağıtılın!

OHAL kaldırılın, tüm KHK’lar geçersiz sayılın!

Anti-terör, iller idaresi vb. tüm faşist yasalar iptal edilsin!

Katliamcılar, işkenceciler ve hırsızlar halka açık mahkemelerde yargılansın!

F tipi hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Kürt halkına özgürlük!

Ulusal baskıya, eşitsizliğe ve inkarcılığa son!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Bu düzen ulusal baskı ve eşitsizlikler üzerine kuruludur. Sermaye iktidarı altında bu topraklar adeta bir halklar hapishanesine dönüşmüştür. Kürdüyle, Lazıyla, Ermenisiyle, Rumuyla, Çerkezlerle, Arabıyla, Gürcüsüyle, Romanyla bu toprakların zenginliğini oluşturan çeşitli halkların ulusal kimlikleri, dilleri ve kültürel değerleri yok sayılmıştır. Irkçılık, inkarcılık, mezhepçilik, halklara düşmanlık ve şovenizm, sermaye devletin harcı olmuş, halklar insanlık dışı baskılara maruz bırakılmıştır. Kardeş Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemi kanla bastırılmıştır.

Sermaye iktidarında halkların eşit ve gönüllü birliği sağlanamaz. AKP-MHP iktidarı dinci-mezhepçi, ırkçı-şoven politika izliyor. Diğer düzen partilerinin de buna ciddi bir itirazı yoktur. Sermaye iktidarında bu ülke halklar hapishanesi olmaya devam edecek, inkarcılık, asimilasyon, ulusal ve mezhepsel baskı ve zulüm sürecektir.

Bundan kurtulmanın yolu işçi ve emekçilerin sınıfın devrimci partisinin bayrağı altında birleşmesinden geçiyor. Bu topraklarda halkların gerçek özgürlüğe ve tam eşitliğe dayalı gönüllü birliği ancak bu bayrak altında savaşarak kazanılabilir. Halkların devrimci birliği, sermaye iktidarı ve emperyalistler yenilgiye uğratılarak sağlanabilir.

Her tür ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığa son!

Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı!

Tüm dillerin tam hak eşitliği! Anadilde eğitim hakkı!

Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini koruma ve geliştirme hakkı!

Özgürlük ve eşitlik sosyalizmle gelecek!

Sömürü düzeninde gençliğin geleceği yoktur!

Gençlik gelecek gelecek sosyalizmdir!

Sermaye iktidarı emeğe olduğu kadar gençliğe de düşmandır. Gençliği çok yönlü baskılarla kuşatma altında tutuyor. Çünkü sömürücü asalaklar, gençliğin dinamizminden öcü gibi korkuyorlar! Çünkü sermaye iktidarı, gençliğin dinamizmi ve yaratıcılığıyla toplumsal yaşama katılmasından, devrimcileşmesinden korkuyor. Çünkü bu düzenin, gençliğin haklı ve meşru taleplerini karşılama niyeti de olanağı da yoktur!

Gençlik; herkese parasız, bilimsel demokratik, anadilde eğitim hakkı istiyor! Sermaye düzeni ise üniversiteleri emekçi çocuklarının yüzüne kapatıyor, eğitimi paralı hale getiriyor, dinci gerici, şoven ve yoz bir eğitim dayatıyor!

Gençlik; herkese iş ve insanca yaşama yeterli ücret istiyor, Sermaye düzeni ise ağır çalışma koşulları, sefalet ücreti veya işsizlik dayatıyor.

Gençlik; özgürlük, adalet, eşitlik, söz hakkı istiyor! Sermaye düzeni ise Ortaçağ karanlığıyla, disiplin cezalarıyla, polisyle, YÖK’üyle, faşist terörle, işkence ve zindanla gençliğin karşısına dikiliyor!

Gençlik; cehaletten kurtulmak, aydınlanmak, her açıdan özgürleşmek istiyor! Sermaye düzeni ise dinci gerici, yoz burjuva kültürüyle gençliği uyuşturuyor; ona bencilliği, bunalımı, umutsuzluğu, düşkünleşmeyi, uyuşturucu bağımlılığını ve alkolizmi dayatıyor!

Gençlik; özgürlük, eşitlik, barış ve kardeşlik istiyor! Amerikancı sermaye iktidarı ise emperyalizmin sefil çıkarları için gençliği savaşa sürüyor!

Gençlik; sömürsüz bir dünya, özgür bir ülke, halkların barış içinde kardeşçe yaşadığı bir gelecek istiyor! Kapitalist düzen ise sömürü, savaş ve zorbalık üretmeye, böylece gençliğin geleceğini tümünden karartmaya devam ediyor!

Kapitalizm gençliğe barış içinde bir dünya, insanca yaşanacak bir gelecek sunamaz!

Gençlik, haklı taleplerini kazanmak için birleşmeli, bu köhnemiş düzeni yıkmaya mücadelesinde onurlu yerini almalıdır!

Gençlik, emperyalist haydutlara ve sömürücü asalaklara karşı işçi sınıfı ile ezilen halkların safında yer almalı, onlarla birlikte savaşmalıdır!

Emekçi kadın bu düzende çifte baskı ve sömürü altında yaşıyor; eziliyor, horlanıyor, ikinci sınıf insan muamelesi görüyor...

Kadının kurtuluşu, emeğin kurtuluşu mücadelesinden ayrılamaz!

Çalışma yaşamında kendilerine en az yer verilenler onlar... Daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılanlar onlar... Tarlada, fabrikada, evde, işyerinde ter döküp de toplumsal yaşamın dışına itilenler onlar... Evin/ev işlerinin uysal kölesi yapılanlar onlar... Eğitim göremeyenler içinde çoğunluk, yönetim kademelerinde azınlık olanlar onlar... Kendini geliştirme, söz ve karar verme hakları ellerinden alınanlar onlar... Sefalet ücretleriyle ve sosyal güvenceden yoksun yaşamının sıkıntısını en çok çekenler onlar... Sokakta, işyerinde her türlü cinsel baskı ve şiddete, ayrımcılığa maruz kalanlar onlar... Gericilerin, din tacirlerinin kapatıp susturarak, burjuvazinin cinsel obje olarak pazara sürerek aşağıladığı onlar... Bedenini bir mal gibi satmaya, fuhuş bataklığına itilen onlar... Savaşın yıkımı ve faşizmin beyaz terörü karşısında insan olarak, anne, eş ve kardeş olarak en büyük acıya katlanan onlar... İşgal ordularınca tecavüzlere uğrayanlar, cephe gerisinin yükünü çekenler onlar... Taciz,

tecavüz ve cinayet kurbanı olan onlar...

Onlar, ezilenler ordusunun yarısını oluşturan kadınlar... Çifte sömürünün, köleliğin prangalarını yüzyıllardır boyunlarında taşıyanlar...

Düzen partilerine verilen her oy, kadınlar üzerindeki çifte köleliğin perçinlenmesi demektir. Düzen partilerine verilen her oy, bu aşağılamanın sürmesi demektir.

Kadının özgürlüğü, toplumun özgürlüğü demektir. Kadının özgürlüğü, emeğin özgürlüğü demektir. Kadın ancak sınıfsız, sömürsüz bir dünyada gerçekten özgür olabilir.

Emekçi kadınlar! Maruz kaldığınız çifte sömürü ve kölelik koşullarına ancak toplumsal bir devrim son verebilir. Sizleri düzen, düzen partileri, yasalar, boş vaatler değil, ancak böyle bir mücadele özgürleştirir.

Ya çifte köleliğin zincirini parçalamak için mücadelenin en ön saflarında yer alarak bir kişilik ve kimlik kazanmak, ya da her gün daha ağır bedeller ödemek! Bizden sonraki nesillere ya özgürlüğün ateşini, ya da kölelik zincirlerimizi miras bırakmak!

Emekçi kadını bekleyen gerçek seçim işte budur.

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

Kadınlar üzerindeki her türlü baskıya, eşitsizliğe ve cinsel ayrımcılığa son!

Kokuşmuş Amerikancı düzenin partilerine oy verme, hesap sor!

On milyonlarca işçi ve emekçiyi sefaletle, açlığa, işsizliğe mahkum edenler, bizden oy istiyorlar!

Bölge halklarına saldıran, ABD ile suç ortaklığı yapanlar, ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekenler, bu ülkeyi Amerika'nın çiftliğine dönüştürenler, bizden oy istiyorlar!

İşçi sınıfını ve emekçileri ağır sömürüye ve kölece çalışma koşullarına mahkum edenler, grevlerimizi yasaklayanlar, ülkeyi taşeron cumhuriyetine çevirenler bizden oy istiyorlar!

Emperyalistler karşısında diz çöküp emekçiler ve kardeş halklar karşısında cellat kesilenler bizden oy istiyorlar!

Demokratik hak ve özgürlüklerimize azgınca saldıranlar, insanca yaşam mücadelemizi coplarla, işkencelerle, tutuklamalarla bastırmaya çalışanlar bizden oy istiyorlar!

Susurlukçuları, hortumcuları, Sivas Katliamı faillerini, resmi ve sivil çeteleri el birliğiyle aklayanlar, bizden oy istiyor-

lar!

Bu topraklarda yüzyıllardır kardeşçe bir arada yaşayan halkların kimliğini ve meşru haklarını inkar edenler, dinci mezhepçiliğin, şoven ırkçılığın bayraktarlığını yapanlar, bizden oy istiyorlar!

Deprem yardımlarını sermayenin kasasına aktaranlar, beklenen İstanbul depremi için ciddi hiçbir önlem almayanlar, deprem toplanma merkezlerine bile AVM dikenler bizden oy istiyorlar!

Üniversite kapılarını milyonlarca gencin yüzüne kapatanlar, üniversiteleri parçalayanlar, sağlığı, eğitimi paralı hale getirenler, bizden oy istiyorlar!

Onlar sadece oy değil sömürü, zulüm ve talan düzeni sürsün istiyorlar!

Onlar geleceğimizi daha da karartmak istiyorlar!

Düzen partilerine verilen her oy MÜSİAD-TÜSİAD'ın sömürü ve yıkım, emperyalistlerin savaş programına verilmiş destek demektir.

Düzen partilerine verilen her oy, emperyalist bağımlılığın artması, kardeş halkların katledilmesi demektir.

Sömürü düzenine, düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

İşbirlikçi ve asalak sermaye sınıfının seçim oyununu bozalım!

Reformist solun yaydığı parlamenter hayallere kapılmayalım!

Dinci-gerici AKP iktidarı eliyle alabildiğine budanmış olan tüm haklar on yılları bulan mücadelelerle kazanılmıştır. Bir parça nefes almanın bile dışı dış bir mücadeleyi gerektirdiği bugünkü koşullarda parlamentoya girmeyi temel amaç edinilenler, seçimleri, parlamentoyu çözüm olarak sunanlar, yılmış yorulmuş devrim kaçkınlarıdır. "Solu birleştirmek,

Kürt ve Türk emekçilerinin birliğini sağlamak" adına söylenenler, burjuva politikasının "sol" versiyonundan başka bir şey değildir.

Bu hesaplarla yüzünü düzene dönenler, kırıntılarla yetinmeyi bir program haline getirenler, sorunlarımıza çözüm olmak bir yana, önümüze yeni engeller dikmektedirler. Onları düzenle barışma ve bütünleşme platformudur. İttifakları, devrimci ilke ve amaçların tümünden bir yana bırakılmasına dayalıdır. Bu, işçi ve emekçilerden umudunu kesip, burjuva kurumlar ve platformlar içinde çözüm arama tercihidir.

Sermayenin kanlı ve kirli işlerinin bir örtüsü olarak kullandığı seçim tuzağı ancak devrimci bir iddia, program ve pratikle parçalanabilir. Ancak bu devrimci kaygıyla hareket edilirse, tüm çalışma buna tabi kılınırsa, seçimler devrimci mücadeleyi geliştirmenin olanağına çevrilebilir.

BDSP'li komünistler, sermayenin programına karşı sınıfın devrimci programını yükseltiyor, işçileri ve emekçileri bu program altında birleşip mücadele etmeye çağırıyorlar.

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Geleceğimizi kendi ellerimize alalım!

Sorunlarımızı ne kokuşmuş düzen partileri ne seçimler ne tek adam rejimi ne parlamento çözebilir. Sorunlarımızı ancak mücadelemizle çözebilir, insanca yaşanacak bir geleceği kendi ellerimizle kurabiliriz. Bunun için kenetlenip sömürücü asalakların saltanatına son vermekten başka bir seçeneğimiz yoktur!

Bizi bekleyen seçim açıktır: Ya sefalet içinde, baskı altında diz çökerek köle gibi yaşayacağız. Ya da artık yeter deyip ayağa kalkacak, özgürlüğümüz ve geleceği-

miz için dövüşeceğiz!

Başkaca bir yol, başkaca bir seçim yoktur!

Çağrımız, asalak sermaye sınıfına karşı örgütlü mücadele yürüten sınıf bilinçli işçiler ile sınıf devrimcilerinin çağrısıdır!

Bu çağrı, temel hak ve özgürlüklerimizi kopararak alma, geleceği birlikte kurma çağrısıdır!

Bu çağrı, emperyalist haydutların haksız ve kirli savaşlarına karşı emekçi halkların yanında ve işçi sınıfının saflarında mücadele etme çağrısıdır!

Bu çağrı, kapitalizmin yıkım ve savaş programına karşı işçi sınıfının devrimci programı ve kurtuluş bayrağı altında birleşme çağrısıdır!

Bu çağrı sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız bir dünya için, devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısıdır!

Bu çağrı, ezilen ve sömürülen milyonlara aşağıdaki acil talepleri için mücadeleyi yükseltme çağrısıdır!

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güven-cesi!

7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!

İnsanca yaşamaya yeterli, vergiden muaf asgari ücret!

Tüm çalışanlar için genel sigorta hakkı!

Herkes parasız sağlık hizmeti!

Herkes her düzeyde parasız eğitim!

Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!

Topraksız ve az topraklı köylüye toprak!

Emekçi köylünün her türlü borç yükü geçersiz sayılsın!

Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!

Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, esnek üretime hayır!

İş cinayetlerine hayır, sorumlulardan hesap sorulsun!

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

CHP'nin demagojik yalanları

Baskın seçime sayılı günler kala düzen partileri vaatlerini ardı ardına sıralıyor. 16 yıldır ülkenin başında olan AKP, sanki yıllardır yöneten kendisi değilmiş gibi, işçi ve emekçilerin akıyla alay edercesine birtakım vaatlerde bulunuyor. Başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP sözcüleri, 2 yıldır ülkeyi OHAL karanlığı ile zapturapt altına alan başkalarıymış gibi demokrasi vaat ediyorlar. KHK rejimini kendileri inşa etmemişler gibi adaletten bahsediyorlar. Hapishaneleri muhaliflerle onlar dolduramışlar gibi özgürlükten söz ediyorlar.

AKP'nin karşısında konumlanan düzen muhalefeti de boş durmayıp sahte vaatlerde onunla yarışıyor. Seçim manifestosunu beş sütun üzerinden ayrıntılandıran Muharrem İnce; hukuk, demokrasi, ekonomi, dış politika, eğitim gibi temel beş alanda vaatlerde bulunuyor. Tamamen demagojiden ibaret olan manifestosunda işçi ve emekçilerin yaşadığı sorunları kendine seçim malzemesi haline getiriyor. Bir yandan işçi ve emekçilerin yaşam koşullarına dair boş hayaller yayarken, bir yandan da patronlara güvence vermekten geri durmuyor. *"Başta dış yatırımcılar olmak üzere her türlü yatırımcı için şart olan öngörülebilir ve güvenilir yatırım ortamı oluşturulacaktır"*

diyor ve ekonomiyi denetleyen kurumların özerkliğinden söz ederek, sermayenin işlerine karışmayacağını ifade ediyor. *"Ekonomik olarak büyüyeceğiz"* söylemini dilinden düşürmeyen İnce, ekonominin büyümesinin emekçilerin cebinin değil, patronların kasasının büyümesi olduğunu bilmiyor olamaz. Patronların kasasının, işçi ve emekçilerin ürettiği zenginliklerin gasp edilmesiyle dolduğu bu düzende, bu vaat, yaşamını alınteriyile kazanan milyonlar için sınırsız sömürü anlamına geliyor. Toplumsal anlamda üreten ve üretilene el koyarak asalakça yaşayan olarak iki sınıfa bölünmüş, üretenin yarattığı değerlerin asalak tarafından çalınmasına dayanan bu sistemde "zengini daha da zenginleştiren, yoksulu daha da yoksullaştıran ekonomi politi-

kalarına son vereceğiz" demek kaba bir yalandan ötesi değildir.

Bu demagojik vaatleri bir yana bırakırsak seçim manifestosunun diğer bölümünü demokratik hak ve özgürlüklerle ilgili kısım oluşturuyor. Ekonomik krizin iyiden iyiye hissedildiği bugünlerde, ekonomiyi biraz olsun rahatlatmak için seçim sonrası IMF'nin kapısının çalınacağı ifade edilirken, işçi emekçiye dayatılacak acı faturanın demokratik hak ve özgürlüklerin iyice tırpanlandığı bir ortamda ödetileceği ise kesin.

DÜNDEN BUGÜNE CHP'NİN MİSYONU

'70'lerden bu yana düzenin itfaiyesi rolünü üstlenen CHP, bugün de misyonunu oynamaya devam ediyor. İşçi ve öğ-

renci eylemlerinin yükseldiği, kitlelerin yüzünü devrime döndüğü '70'lerde "ortanın solu" diyerek kitleleri devrimci mücadeleden uzaklaştıran CHP, 16 yıllık AKP iktidarı döneminde de her kritik aşamada düzenin yanında olmuştur. 15 Temmuz darbe girişiminde AKP-Gülen çetesi ilişkisini perdeleyerek "Yenikapı Ruhuna" yedeklenen, 16 Nisan referandumu sonrası gerçekleşen eylemlerde kitlesini geri çeken, Efrin işgali sürecine tam destek veren CHP, düzenin yangınına su taşıma görevini her zaman eksiksiz bir biçimde icra etmiştir. Kendisi de bir düzen partisi olan CHP'den başkası da beklenemez zaten. Kendi varlığı, kapitalist düzenin bekasına bağlı olan CHP, burjuva cumhuriyetin kurucu partisi olarak sermayenin çıkarları dışında bir amaç gütmüyor.

Patronlarla doğrudan organik bir bağ içinde olan CHP, bugün patronlar adına işçi ve emekçileri yönetmeye aday oluyor. İşçi ve emekçilerse bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda hareket etmedikleri takdirde bir patron partisinden diğerine yalpallıyor. İşçi ve emekçiler için gerçek alternatif ise düzen partilerine oy ve onay yok diyerek sınıf mücadelesini yükseltmektir.

Y. LEYLA

ESENYURT

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) seçim faaliyeti çerçevesinde hafta boyunca afiş ve stickerların yanı sıra *Kızıl Bayrak* gazetesiyle de işçi ve emekçilere mücadele çağrısı yaptı. Afiş ve stickerlar birçok bölgeye yapıldı.

KÜÇÜKÇEKMECE

İşçi servislerinin kalkış noktalarına, işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandıkları yerlere BDSP imzalı afiş ve stickerlar yapıldı. Yenibosna Zafer Mahallesi Pazar pazarında düzenin seçim aldatmacası karşısında mücadele çağrısı yapan bildiriler dağıtıldı. Ayrıca *Kızıl Bayrak* gazetesi işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

TUZLA

Tuzla'da BDSP'nin seçim afişleri Aydınlı ve Konaşlı mahallelerinde yapıldı. Çevredeki emekçiler şiarları sempati ile karşılarken süreç üzerine sohbet edildi.

Sınıf devrimcilerinden devrimci seçim faaliyeti

Ayrıca ev ziyaretleri gerçekleştirdi. Sendikalar hakları için yakın zamanda fabrika işgali gerçekleştiren HT Solar işçilerine bildiri dağıtılarak AKP teşhir edildi ve mücadele çağrısı yapıldı.

SARIGAZI

Yaptıkları toplantının ardından çalışma koordinasyonu oluşturan sınıf devrimcileri Sarıgazi Meclis Mahallesi pazarında dağıtım gerçekleştirerek emekçilerle sohbet etti. Ayrıca Sarıgazi Demokrasi caddesine afişler ve stickerlar yapıldı.

İZMİT

İşçi ve emekçilere seslenen sınıf devrimcileri İzmit ve Derince'de çarşıya, servis güzergahlarına, otobüs duraklarına afiş ve sticker yaparak emekçilerle

sohbet etti. *Kızıl Bayrak* gazetesi de fabrikalardan işçilere ulaştırıldı ve işçilerle seçimler üzerine sohbet edildi.

GEBZE

Geçtiğimiz hafta düzenledikleri toplantı ile seçimler üzerine ayrıntılı tartışmalar yürüten ve faaliyetlerini planlayan sınıf devrimcileri birçok mahallede BDSP imzalı stickerlar kullanırken, E5 üzerine birçok noktaya afişler asıldı. 29 Mayıs günü akşam saatlerinde Tatlıkuyu Köprüsü üzerinde afiş çalışmasını bitirmek üzere olan iki sınıf devrimcisine sivil polisler tarafından GBT dayatmasında bulunuldu ve kabahatler kanunu gerekçe gösterilerek para cezası kesildi. GOSB girişine BDSP afişleri ve direnişteki Flormar işçileriyle dayanışma çağrısı yapan ozalitler asıldı. Yanı sıra Flormar

işçilerine *Kızıl Bayrak* gazetesi ulaştırıldı.

ANKARA

Sınıf devrimcileri seçim gündemli afişlerini birçok mahalleye ve Natoyolu'na astılar. DGB ve DLB de yürüttüğü faaliyetle gençliği 10 Haziran'da gerçekleştirecek "Gençlik seçimini tartışıyor" etkinliğine çağırdı. Ege Lisesi'nde üniversitelerin bölünmesi, eğitimin ticarileşmesi ve 24 Haziran seçimlerini konu alan anket yapıldı. Lise çevreleri ve merkezi yerlere "Gençlik seçimini yaptı, düzene karşı devrim diyor!" şiarlı DLB-DGB imzalı stenciller yapıldı.

KAYSERİ

Sınıf devrimcileri organize sanayi bölgelerinde ve işçilerin yoğun olarak bulunduğu alanlarda düzene karşı devrim çağrısını yükseltiyor. Eskişehir bağları, BELSİN, Doğu Sanayi, Battalaltı semtlerinde stickerlar ve afişler kullanılarak yüzlerce bildiri dağıtıldı.

Kocaeli'den seçim izlenimleri

Sınıf devrimcileri olarak bir süre önce devrimci seçim çalışmamızın startını verdik. Seçimler vesilesi ile kitlelerin bilincinde yaratılan yanılsamanın önüne geçmek için çalışmalarımızın eksenine "Düzen partilerine oy yok" şiarını koyduk. Bulduğumuz tüm alanlarda bu anlayışın başarısı için çabalar sarf ediyoruz.

Geçmiş seçim dönemlerinde -ki AKP'nin karşısında bu kadar çeşitli ve iddialı burjuva partileri yokken- yürüttüğümüz çalışmaları da aynı içerikte gerçekleştirirken, işçilerde belli direnç noktaları ile karşılaşıyorduk. "Oyları bölmeyin", "Beraber olup bu iktidarı yıkmamanın vakti" ya da "Sizin çabalarınız iktidara yarıyor" gibi saymakla bitiremeyeceğimiz tepkilere tanık oluyorduk.

Fakat bu seçim döneminde farklı bir atmosfer var. Düzen kurumlarının kitleler nezdinde itibarını yitirmeye başlaması, 15 Temmuz ve 7 Haziran seçimleri gibi olaylar, insanları geçmişten farklı bir şekilde düşünmeye itiyor.

Sohbet ettiğimiz bir otomotiv yan sanayisi işçisi seçimlerin güvenilirliğine inanmadığını ve "24 Haziran'dan sonra bizi iç savaş bekliyor. Seçim sonucu ne olursa olsun bu adam gitmeyecek. Bak-sana iç savaş çağrısı yapıp insanları silahlandırıyorlar" diye yakındı. Orta yaşlarda olan aynı işçi "Seçimlere değil sonrasına odaklanmalı" şeklinde uyarıda bulundu.

Kibar Holding'e bağlı fabrikada çalışan bir kadın işçi ise seçimlere dair şu yorumda bulundu; "Fabrikamızda hala insanların büyük bir bölümü hükümetin politikalarını sahipleniyor. Bütün yaptıklarını onaylamasalar da küçük de olsa çıkar birlikleri var. Bunların seçimle gideceğini düşünmek doğru değil. Her şeyin bir

gecede değişeceğini düşünmek 16 yıldır olanları yok saymaktır. Eğer biz bu işçileri kazanamazsak işçi sınıfı hiçbir şey kazanamayacaktır."

Seçim gündemli stickerlarımızı şehir merkezine yaparken orta yaşın üzerinde bir kadın yaklaşarak Deniz Gezmiş'lere olan ilgisini ve yakınlığını belirtirken, seçim gündemine dair "Bu memleketi ancak Denizler kurtarır" dedi. Bu düzene, seçimlere ve iktidara olan güvensizlik her yerde karşımıza daha fazla çıkar oldu.

Bir otobüs durağında otobüs bekleyenlerin kısa sohbetleri yine seçim gündemli idi. 40'lı yaşların ortasında bir işçi dövizin yükselişinden hareketle iktidarın gitmesi gerektiğinden bahsediyordu yanındaki bir başka işçiye. Başını sallayarak onaylayan işçi şu sözlerle tepkisini ortaya koydu; "Artık gitmesi gerek. Kendisini batırdığı yetmedi bütün ülkeyi de batırıyor. Ama bu şekilde davranan birisi seçimle gitmez. Kaybetse de gitmez. Savaş çıkartıp milleti birbirine boğazlatır yine de seçimle gitmez."

Doların 4.90'lara tırmandığı günün sabahı başka bir durakta otobüs bekle-

yen, badem bıyıklarından eski AKP'li olduğunu düşündüğümüz AVM'de temizlik işçisi olarak çalışan bir emekli işçi dayanarak "Bu adamlar ülkeyi mahvettiler. Gidip ülkeyi 'FETÖ'cülere teslim ettiler. Şimdi de ekonomiyi batırdılar. Kendileri saraylarda yaşıyor. Ağzlarından düşmeyen 'millet'i takan kimse yok. Bak dolar kaç para oldu. Elde avuçta bir şey yok" sözleriyle tepkisini dile getirdi. İşçileri kimsenin düşünmediğinden ve devletin patronlara yaptığı kıyaklardan bahseden aynı işçi; "Ben de oy verdim ama bunlar kullandı bizi. Şimdi kimse ülkenin bu durumunu seçimle değiştiremez. Artık eski seçim tabloları yok. Eskiden hükümet değişirdi. Ama bunlar devlet. Öyle birden seçimle falan olmaz bu iş" diye düşüncelerini noktaladı.

Dinci-gericiliğin etkili olduğu İzmit'te işçilerin büyük denilecek bir kısmı ise muhalif düzen partilerinden yana tavır takınıyor. Bir kısmı CHP'nin Muharrem İnce rüzgarına kapılırken kimileri ise Meral Akşener ve SP gibi öne sürülen düzen partilerine yöneliyor. Hâlâ dinci-gericiliğin etkisinde olan bu kesim tarafından

AKP'ye muhalif olan düzen partileri bir alternatif olarak görülüyor. Reformist sol ise bilcümle HDP'nin arkasına sıralanmış durumda. Sola eğilimli işçiler ve emekçilerde ise toplumsal atmosferden dolayı umutlu bir yaklaşım öne çıksa da, 7 Haziran seçimleri hâlâ hafızalarda.

HDP ve sol hareketin seçim toplantısına katılan bir işçi "Ben sadece Selahattin Demirtaş için oy vereceğim. Başka da bir şey yok. Aday tanım toplantısında sanki herkes 7 Haziran'ı unutmuş gibiydi. Herkes seçime endekslenmiş. İktidar kaybetse de kabullenmez. Zaten kaybetmişler. Bizim seçimlerin sonrasına hazırlanmamız lazım" şeklinde görüşlerini belirtti.

Yukarıda belli örnekler üzerinden ortaya koyduğumuz tablo elbette İzmit gibi büyük bir sanayi kentinde yaşayan işçi ve emekçilerin tamamının eğilimlerini yansıtmıyor. Fakat, devrimci alternatifi işçi ve emekçilere taşımak adına öncesi süreçlerden çok daha fazla imkan olduğunu gözler önüne seriyor.

KOCAELİ'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

"Seçimlerden sonra hiçbir şey kendiliğinden değişmeyecek"

Avcılar Salı Pazarı'nda gazete satışı sırasında tanıştığımız Kezban abla, bizlerle hayat koşullarının zorluğunu ve seçimlere dair görüşlerini paylaştı.

İki yetişkin genç annesi olan Kezban abla, yakın zamanda sağlık sorunları ve ameliyattan kaynaklı çalıştığı tekstil atölyesinden çıkmak zorunda kalmış. Eşinin de engelli olduğunu belirten abla, 1.500 liralık bir maaş aldığını, kesintilerle birlikte maaşının kuşa döndüğünü ifade ediyor. Bir de takip etmesi gereken diyet yerine, maddi koşullar el vermediği için,

marketteki ucuz ve sağlıksız ürünlere başvurduğunu belirtiyor.

Boğazına kadar kredi borcuna saplanmış olan aile, çocukları dahil herkesin çalışması ile ayakta kalma mücadelesi veriyor. Tabi bu uzun ve zorlu süreç, insan bünyesine hasar vermeden geçmiyor. Kendisinin, eşinin ve kızının depresyon ilacı kullanmak zorunda kaldıkları

rını söylüyor Kezban abla.

Pazara 50 lira ile gelen Kezban abla, kahvaltılık malzeme ve biraz sebze dışındayla meyve almaya parasının yetmediğini belirtti. Eskiden kadınlar arasında altın günü bile yapabildiklerini söyleyen abla, bugün ise ay sonunu getiremediğini söyledi.

Kezban abla seçimlerden hiçbir

umudunun olmadığını, oy verse de bir şey değişmeyeceğinin farkında olduğunu dile getirdi. Kendisinin de birçok işçi ve emekçi gibi sandığa gitmezse oyunun mevcut iktidara gitmesinden korktuğunu itiraf ederek, eğer öyle bir şey yoksa gitmeyi düşünmediğini söyledi. Dünden bugüne işçi ve emekçiler için bir şey değişmediğini ve bu seçimlerden sonra da kendiliğinden değişmeyeceğinin bilincinde olduğunu gazetemize aktarmış oldu.

ESEN YURT'TAN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Haziran Direnişi'nin 5. yılı:

Yeni Haziranlar mayalanırken...

2013 Mayıs'ını Haziran'a bağlayan gün, Türkiye'nin toplumsal mücadele tarihinde yaşanmamış bir örneğin başlangıcına sahne oldu. Haziran Direnişi, Gezi Parkı'ndan başlayıp İstanbul'un her yerine, bir il hariç her şehre, her şehrin neredeyse her köşesine yayıldı.

Gezi Parkı'nın yok edilecek olmasına karşı 27 Mayıs itibarı ile çadırlar kuruldu parka. Gezi Parkı'nda ilk birkaç günkü mücadelenin ekseni, ağaçların kesilecek olması, doğanın talanı, AKP'nin rant politikalarıydı. AKP iktidarı her şeye düşman olduğu gibi doğaya da düşmandı ve doğaya sahip çıkanlara da düşmanlığını gösterdi. Çadırlara ve parktaki insanlara saldırdı. Hatta çadırların yakılması talimatı bile verildi.

Kepçenin gelip ağaçları sökmeye başlaması ve parktakilere dönük saldırı Gezi'deki sürecin rengini değiştiren dönemeç oldu. Saldırganlık Gezi'yi kitlesel olarak sahiplenmenin fitilini ateşledi. AKP iktidarına, artan baskı ve yasaklara, gerici zihniyete, kapitalizmin doğayı katletmesine karşı öfkenin açığa vurmasına yol açtı. Bu öfke 31 Mayıs gecesinde sosyal patlamaya yol açıp bir çığa dönüştü.

GEZİ'DEN BAŞLAYAN HAZİRAN DİRENİŞİ

Gezi direnişinin öncesindeki döneme bakmak, herkesi Gezi'ye çeken, Gezi'yi bir Haziran Direnişi'ne dönüştüren dinamikleri anlamak için yeterli bir fikir verecektir. Son bir ay, yani 2013 Mayıs ayı boyunca baskı ve yasakların ayyuka çıkmasına, buna paralel olarak devlet şiddetinin en yoğunlaşmış haline tanıklık ettik. İnternet sansüründen Taksim yasasına birçok yasaklama ile toplumun üzerine üzerine gelen bir iktidar vardı.

Yıllarca Taksim 1 Mayıs'ı için sokak sokak mücadele edildi, Taksim kazanıldı. Taksim 1 Mayıs'a açıldı ve üç yıl boyunca 1 Mayıs kutlamalarına ev sahipliği yaptı. Ardından Taksim yeniden yasaklı ilan edildi. 1 Mayıs yasak, 6 Mayıs yasak, 18 Mayıs yasaktı ve bunlara dair eylemlere azgınca saldırıldı, birçok gözaltı yaşandı. İnternete sansür uygulandı, toplumun tepkisi yükseldi, yine eylem adresi Taksim'di. Haziran Direnişi'nden hemen önce Taksim yasasına karşı Taksim eylemi gerçekleştirilmişti. Ve Taksim'de eyleme çıkanlar bir kez daha polisin şiddeti-

ne maruz kaldı.

Söz konusu eylemlerin en dikkat çekici ortak yanlarından biri, tepkilerin sadece eyleme katılanlarla sınırlı kalmamasıydı. Bu yasaklar ve saldırganlık karşısında tepki sesleri eylem çevresindeki insanların protesto eden tutumları ile de kendini göstermekteydi. Gezi'de de acımasızca gündeme gelen aynı yasak, aynı saldırganlık öfkeyi taşıyan bir tetikleyici oldu. Toplumun öfkeli kesiminin korku duvarları yıkıldı ve ortaya Haziran Direnişi çıktı.

Haziran Direnişi üzerine verilen konferansta direnişin arka planı şu şekilde ifade ediliyor: "Direniş oldukça özgün bir vesile üzerinden patlak vermiş olsa bile asıl harekete geçirici etkenin AKP iktidarına karşı birikmiş tepki olduğu yeterince açık. Öfkeyle ayağa kalkmış kitlelerin baş hedefi AKP hükümeti, daha çok da hükümetin başı olarak Tayyip Erdoğan'dı. Ama Tayyip Erdoğan burada bir politikanın, bir programın, bir yönelimin, bir yönetimin de baş temsilcisi, yoğunlaşmış bir simgesidir. Dolayısıyla öfke ve tepki kişiye değil fakat onun simgelediği bütün bir politika ve icraatadır." (Haziran Direnişi 1 - H. Fırat, Ekim, Sayı: 291, Kasım 2013)

Direniş, toplumun birçok kesiminin yer aldığı, heterojen yapıya bir direnişti. AKP iktidarı tarafından yıllardır sürdürülen uygulamaların, toplumun her bir kesiminde farklı şekilde hissedilen yakıcı sonuçları vardı. Tam da bu farklılıklar paralelinde sokakları dolduran, öfkesinin boyutuna göre direnme gücünü ortaya koyan, bu çerçevede çeşitlilik içeren bir mücadele süreci yaşandı.

Söz konusu konferansta farklı kesimlerin bu direnişi sahiplenme ve direnişte yer alma nedenleri üzerine şunlar söyleniyor:

"AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gerici koalisyona ortaçağ artığı ideoloji ve normları, bunun gereği olan kuralları ve elbette bunun gerektirdiği yasakları, doğrudan ya da dolaylı biçimlerde topluma gitgide daha çok dayatıyor. Toplumda buradan gelen ilerici bir laik tepki var ve bu sosyal tepki birikimi ile kesişmekle birlikte onu aşıyor da. Çok daha geniş, birbirinden farklı sosyal katmanları kapsıyor demek istiyorum. Örneğin sosyal yönden nispeten rahat durumda olan bazı ara katmanlar da, modern yaşam biçimine bağlılıkları ve laik duyarlılıklarından ötürü, hareket içinde etkin biçimde yer almışlardır.

"Yani sıra bu ülkede bir Kemalist gelenek olduğunu, Kemalist hareketin ileriye dönük adımlarının oluşturduğu bir tarihsel, siyasal ve kültürel birikim ve toplumda kendini bununla özdeşleştiren önemlice bir kesimin bulunduğunu da biliyoruz. Direniş içinde bu kesimin küçümsemeyecek bir yeri ve etkisi var. Bunlar laik kesimlerle kesişiyor ama onların tamamını oluşturmuyor. Kemalist olmayan ama laiklik konusunda hassasiyet gösteren kesimler de söz konusu burada.

"Direnişe kadınların etkili katılımı üzerinde çok duruluyor. Bunda cinsel ezilmişliğe karşı birikmiş tepkinin kuşkusuz önemli bir rolü var. Bu tepkinin AKP'nin kadın karşıtı icraatlarıyla özellikle büyüdüğünü de biliyoruz. Ama yine de bunu salt cinsel ezilmişliğe tepkiye indirgemek yanlıştır. Kadınların bu nispeten geniş katılımında ekonomik, sosyal, siyasal, ulusal vb. bir dizi başka etkenin de önemli bir rolü var. Nitekim bu kadınlar aynı zamanda sosyalist, Kemalist, sosyal demokrat ya da Kürt yurtseveridir. Onların aynı zamanda bir sosyal konumu ve bir siyasal kimliği, dolayısıyla bunun ürünü tutum ve davranışları da var.

"Kadın katılımındaki nispi genişliği

kendi cephesinden gençliğin geniş katılımı tamamlıyor. Bu birçok bakımdan anlaşılabilir bir durumdur. Bunun bir yanında Türkiye'deki gençlik hareketi geleceği, öte yanında gençlik için geleceğin gitgide daha karanlık ve belirsiz bir hal alması gerçeği var.

"Ve elbette ezilen ulus konum ve kimliğinden gelen bir tepki birikimi de var Haziran Direnişi bünyesinde. Kürt hareketinin olaylar karşısında aldığı tavır tümüyle tartışmalıdır ve eleştiriyi fazlasıyla hak ediyor. Ama bu, bu ülkedeki ezilen ulus tepki birikiminin Haziran Direnişi'ne yansımadağı anlamına gelmiyor. Kürtlerin de özellikle büyük kentlerde bu harekete genel sosyal-siyasal nedenlerin yanı sıra aynı zamanda ezilen ulus kimliğinden gelen ulusal duyarlılıkları üzerinden de etkin biçimde katıldığını biliyoruz."

Tam da direnişin bu dinamikleri üzerinden, "Denebilir ki Haziran Direnişi, yeni dönemde, alabildiğine heterojen bir tepki birikiminin kendini birleşik, kapsamlı, etkili, soluklu ve uzun süreli olarak dışa vurduğu bir ilk büyük kitle hareketi oldu. Susturulmuş, sindirilmiş, atomize edilmiş, karşı durmasını bilmeyen yığınların beklenmedik biçimde etkin bir ayağa kalkıştıydı bu." (agy.)

YENİ HAZİRANLAR'DA KAZANMAK İÇİN SINIFA KARŞI SINIF, DÜZENİ KARŞI DEVRİM!

Haziran Direnişi'nin ortak potasının AKP karşıtlığı olduğunu belirttik. Aradan geçen beş yılda AKP iktidarına, tek adam anlayışına karşı öfke daha da yoğunlaşmış durumda. Toplumun farklı kesimleri, farklı siyasal anlayışlar "yeter ki tek adam gitsin" diyorlar. Erken seçim ile de "tek adam gitsin" diyenler hemen toplumun tepkisini sandığa, sandıkta yanıt veremeye, sandıkta çözmeye yönlendiriyorlar. Burjuva muhalefetinden reformist sola genelin ufku bu sınırlarda.

Ülkenin reformistleri, dünün devrimci örgütleri burjuvazinin yarattığı yanılmanın değirmenine su taşıyorlar. "Tek adam gitsin de, bu zihniyet gerilesin de gerisini sonra hallederiz" diyorlar. Oysa gerisini gerçekten halletmek için, bu çürümüş düzenin son bulması için bugünden devrimci bilinci ve eylemi örgütlenme çabası içerisinde olunmalıdır. Asıl sorun ortadaki tepki ve öfkeyi sınıf mücadelesinin dinamiklerine dönüştürmekte düğümlenmektedir. Dolayısıyla işçi sınıfının talepleri ile mücadele sahnesine çıkması, sınıfa karşı sınıf konumu ile davranması ve devrimci sınıf hareketinin yükselmesi için işçilerin birliğini güçlendiren ve siyasal bilincini ilerleten müdahalelere odaklanılmalıdır.

Kaybettiklerimizin hesabını mahkemelerde değil sokaklarda soralım!

2013 yılında Türkiye toplumunu sarsan Haziran Direnişi 5. yılını geride bıraktı. Hiç kimsenin beklemediği bir anda patlak veren bu muazzam halk direnişi, başta AKP ve onun zorba şefi Tayyip Erdoğan'a karşı öfke seline döndü ve tüm Türkiye'ye yayıldı. Yalnızca AKP karşıtlığı değil, toplumda senelerdir biriken sorunların artık patlama noktasına gelmesiydi asıl neden. Yaşam alanına karışılmasından rahatsız olanlar, topluma empoze edilmeye çalışılan gerici ideoloji karşısında laikliği savunanlar, çevrenin talan edilmesinden rahatsız olanlar, Kürtler, Aleviler, gençler, kadınlar, işçi ve emekçiler... Biriken sorunlar toplumun pek çok katmanında kendisini gösterdi ve günlerce başta büyük kentler olmak üzere Türkiye'nin neredeyse tüm illerinde sokaklara çıkıldı. Devletin direniş karşısındaki tutumu ise daha ilk günlerde belli oldu. Her geçen gün büyüyen eylemlere karşı devlet sivil ve resmi tetikçilerini sokaklara sürdü. Geçmiş yıllarda Gazi'de, Ümraniye'de, Ulucanlar'da, Sivas'ta, Bahçelievler'de, Çorum'da, Maraş'ta katledilenler bu kez Haziran Direnişi'nde sokaklara çıkarılarak hedef alıyordu.

3 Haziran günü İstanbul Ümraniye'de Mehmet Ayvalıtaş, Antakya Armutlu'da ise Abdullah Cömert devlet tarafından katledildiler. Direnişin ilerleyen günlerinde Ethem Sarısülük, Medeni Yıldırım, Ahmet Atakan, Ali İsmail Korkmaz, Berkin Elvan da polis-çete saldırıları sonucu yaşamalarını yitirdiler. Bu cinayetler halkın öfkesini daha da büyüttü, her bir cenaze töreni biriken öfkenin dışavurumu oldu.

GÖSTERMELİK MAHKEMELERDE KATİLLERE ÖDÜL GİBİ "CEZALAR"!

Devlet sivil ve resmi tetikçileriyle bu cinayetleri işlerken cinayetlere ilişkin

kin açılan davalar da tam bir mizansene dönüştü. Haziran Direnişi'ne destek için 2 Haziran gecesi Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyüş yapan ve içerisinde Mehmet Ayvalıtaş'ın da bulunduğu kitlenin üzerine araç sürüldü. Mehmet Ayvalıtaş araç tarafından ezilerek katledildi. Mehmet Ayvalıtaş'ın ölümü kayıtlara "trafik kazası" olarak geçerken bilirkişi raporu Ayvalıtaş'ı kusurlu buldu. Ayvalıtaş'a aracıyla çarpan sanıklar Mehmet Görkem Demirbaş ile Cengiz Aktaş ise Türk Ceza Kanunu'nun 85/2. maddesi uyarınca "taksirle ölüme ve yaralamaya neden olma" suçlamasıyla 15 yıla kadar hapis istemiyle yargılanıyor. Mahkeme iki sanığın tutuklanması talebini reddetti. Katiller dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşmaya devam ediyor. Cinayetin 9 Mayıs 2018'de görülen duruşmasında bir kaz daha bilirkişi raporu istendi. Oğlu için adalet talebini her yerde dile getiren anne Fadime Ayvalıtaş yaşananlara daha fazla dayanamayıp 13 Aralık 2013'te yaşamını yitirmişti.

Antakya Armutlu'da katledilen Abdullah Cömert'in davası ise karara bağlandı. İstanbul Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopsiyle Cömert'in başına isabet eden gaz fişegi nedeniyle hayatını kaybettiği doğrulandı. Hatay 2. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından hazırlanan iddianamede katil polis Ahmet Kuş'a "olası kastla insan öldürmekten" dava açıldı. Davalar "güvenlik" sebebiyle Balıkesir'e taşınırken katil polis hiçbir duruşmaya getirilmedi ve SEGBİS yoluyla ifade verdi. İlk duruşmalarda ifade veren görgü tanıkları, polisin akrep aracından kendilerine gaz bombası attıklarını, Cömert'e de bu gaz bombalarından birinin isabet ettiğini söylediler. Avukatlar da iddianamede yer alan "olası kast" ifadesine dikkat çekerek, "Sanık polis, gaz tüfeğini iki

kez üst üste ateşlemiştir. İlkinde başarılı olmadığı için ikinci kez atış yapmıştır. Bu da doğrudan kastı göstermektedir" dediler. Balıkesir 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın son duruşmasında katil polis Ahmet Kuş 'kastın aşılması suretiyle adam öldürmek' suçundan 13 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme heyeti, sanığın polis olması, SEGBİS ile yapılan duruşmalara katılması, delilleri karartma ihtimalinin bulunmaması, sabit adresinin olması, adli kontrol tedbirinin yeterli olacağını göz önüne alarak takdiren tutuklanmasına yer olmadığını kararlaştırdı.

KATLEDİLENLERİN HESABINI ANCAK SOKAKLARDA SORABİLİRİZ!

Abdullah Cömert'in annesi Hatice Cömert sergilenen bu orta oyunu karşısında her mahkemede öfkesini dile getirdi. Katil polisin elini kolunu sallayarak dışarıda dolaştığını, 17 saatlik yolculuğun ardından duruşmalara geldiğini, katil polisin en ağır cezaya çarptırılması gerektiğini söyledi her fırsatta. Ancak verilen kararlar bir kez daha devlet göstermelik mahkemelerinde tetikçilerine arka çıktı. Devam eden mahkemelerde katil polisler birer birer aklandılar, cezai indirimlerle neredeyse ödüllendirildiler. Burjuva anlamda dahi hukuk ayaklar altına alındı verilen kararlarla.

Dün olduğu gibi bugün de devlet katlediyor, tetikçilerini ise göstermelik mahkemeler üzerinden aklamaya devam ediyor. Bizler ise bir kez daha düzenin mahkemelerinden adalet beklemenin yersizliğini görüyoruz. Mehmet Ayvalıtaş'ın, Abdöcan'ın ve Haziran Direnişi'nde şehit düşenlerin hesabını ancak sokaklarda verilecek mücadeleyi büyüterek, onların Haziran Direnişi'nde ördükleri barikatları yükselterek sorabiliriz!

Gençlik sahte vaatlere prim vermemelidir

Düzen partileri, seçim hazırlıkları kapsamında toplumun tüm kesimine yönelik sahte vaatler saçmaya devam ediyor. Bunu o kadar abartılı yapıyorlar ki, bir düzen partisinin açığını diğer düzen partisi seçim malzemesi olarak kullanabiliyor.

Gençliği hedef alan seçim vaatleri ise adeta havada uçuşuyor. Zira, düzen partileri toplumun genç kesimlerini tutmanın, sistemin geleceği açısından ne denli önemli olduğunu biliyor.

AKP'NİN SEÇİM VAATLERİ

AKP, 2001 yılında bizzat emperyalist-kapitalist sistemin bir projesi olarak kurulduğunda "gençlerin partisi" olarak ambalajlanmıştı. Gençliği "demokrasi", "adalet", "özgürlük", "gelecek" gibi söylemler üzerinden kendisine yedeklemeyi esas almıştı. Aradan geçen 16 yıl içerisinde sermayeye ve emperyalizme hizmette kusur etmeyen AKP, zenginleri daha zengin, emekçileri ise sefalet koşullarına mahkum hale getirdi. Gençler açısından bu 16 yıl sorunların katmerlenerek arttığı bir süreç olarak yaşandı. Zira, işsizliğin, açlığın, geleceksizliğin, uyuşturucu kullanımının, şiddetin, cinnetin, intiharın, iş cinayetleri ve kazalarının hedefinde en fazla gençler yer aldı.

Tüm bunlar gün gibi ortada dururken, dinci-faşist AKP iktidarı geçtiğimiz günlerde bir seçim beyannamesi yayınladı. Beynamede gençliğe dönük vaatler alt alta sıralanıyor. Vaatlere daha yakından bakıldığında ise esas kaygının dindar ve kindar bir nesil yetiştirmek ve sermayenin ihtiyaç duyduğu ucuz iş gücünü yaratmak olduğu rahatlıkla görülebiliyor.

Beynamede "Nitelikli Eğitim ve Öğretim" adı altında vaatler sıralanırken, 16 yılda eğitime ayrılan bütçenin 14 kat arttırıldığı söyleniyor. Sayısal veriler bize eğitime ayrılan bütçenin arttığını gösterebilir. Fakat burada önemli olan eğitime toplam bütçe içinde ne kadar pay ayrıldığıdır. Zira, devlet bütçesinin önemli bir bölümü savaşa, silahlanmaya ve bürokrasisinin lüksüne ayrılırken eğitim giderlerinin büyük bir kısmı emekçilerin ve gençlerin sırtına yükleniyor. Eğitim sürecinin her adımı paralı hale getirilerek piyasalaştırılıyor. Özel okullar, kolejler giderek temel eğitim kurumları haline geliyor vb... Örneğin eğitimde 4+4+4

dayatması ile belirgin artış gösteren özel okulların resmi okullara oranı 2016/17 eğitim öğretim yılı sonu itibarıyla yüzde 20'ye dayanmıştır. Sadece son beş yıl içinde gerçekleşen bu veriler bile MEB'in devlet okullarını kendi kaderine terk edip, özel okulları kamu kaynakları ile desteklediğinin en somut göstergesidir. 4+4+4 uygulanmasından önce 25 bin 172 okul öncesi eğitim kurumu ve bu kurumlarda eğitim gören 1 milyon 59 bin öğrenci varken, uygulama sonrası okul sayısı 23 bin 556'ya öğrenci sayısı ise 953 bin 209'a düşmüştür.

"Eğitimde kalite seferberliği"nden bahseden AKP iktidarı 16 yıl boyunca eğitimi yapboz tahtasına çevirmiştir. Bugün ise "Müfredat, çağın gerekliliklerini yansıtabilecek şekilde güncellenecek", "eğitim öğrenci odaklı olacak", "öğretmen ve eğitim fakülteleri nitelikli hale gelecek" gibi vaatlerle gençliği kandırmaya çalışmaktadır. AKP iktidarının toplumun ihtiyacından çok ticari ve siyasal kaygılarla 'bakkal dükkanı' açar gibi her ile bir üniversite açması sonucu pek çok bölümde üniversite kontenjanları büyük ölçüde boş kalmıştır. OECD'nin Bir Bakışta Eğitim 2017 Raporu verilerine göre 25-64 yaş arası yükseköğretim mezunu bireylerin dörtte biri Türkiye'de işsiz kalmıştır. İstihdam oranları lise derecesinin altındaki derecelere sahip olanlarda %51, lise ve ortaöğretim sonrası yükseköğretim olmayan derecelerde %62 ve yükseköğretim derecesine sahip olanlar için %75'tir. Türkiye'de her dört üniversite mezunundan birinin işsiz olması, kadınlarda bu oranın daha da yüksek olması dikkat çekicidir. Üniversite mezunlarının

işsizliği karşısında AKP iktidarının vaadi ise İŞKUR Üniversite İrtibat Noktaları'nı yaygınlaştırmak. AKP iktidarının seçim vaatlerinin sahteliği ortadadır. Üniversite mezunları diplomalı işsizler ordusunun bir neferi olarak yaşama devam etmektedirler. Geçtiğimiz ay öğretmenlik mezunu Merve Çavdar iş bulamadığı için intihar etti, İŞKUR Üniversite İrtibat Noktası bulamadığı için değil.

Üniversitelere yapılan müdahalenin arttırılacağını ifade eden seçim beyannamesinde "Üniversite yönetiminin özerklik ve hesap verebilirlik temelinde yeniden örgütlenmesini sağlayan reformcu anlayışla yeni Yükseköğretim Çerçeve Yasası hazırlanacak" deniyor. İlerici birikimin tasfiyesi anlamına gelen birçok değişiklik AKP iktidarı döneminde hayata geçirildi. Üniversitelerde ilerici akademisyenler atıldı. Siyasal kavgaları gereği üniversiteler kapandı. Yükseköğretim Çerçeve Yasası da üniversiteleri AKP'nin istediği biçime getirme yasası olarak karşımızda durmaktadır.

Sermayenin ihtiyaç duyduğu ucuz, nitelikli ve genç iş gücüne yanıt vermek için mesleki eğitim alanına dönük hamleler yine AKP döneminde hızla atılmaya başlandı. Çocuk ve genç emeğinin yoğun bir şekilde sömürüsü anlamına gelen uygulamalar bu dönemde hız kazandı. AKP'nin seçim beyannamesinde ise mesleki eğitimle ilgili olarak şunlar ifade edildi:

"Organize sanayi bölgesinde meslek lisesi kurulmasına yönelik başlatılan uygulama yaygınlaştırılacak. Mesleki ve teknik eğitim okul yönetim modeli geliştirilecek, yerel yönetimlerin ve sektör temsilcilerinin katılımı sağlanacak. Mes-

leki ve teknik eğitimde lise ve yükseköğretim programlarının beraber uygulandığı okullar hayata geçirilecek. Uygulamalı eğitimler yaygınlaştırılarak, okul ve iş dünyası arasındaki iş birliği güçlendirilecek. Özellikle mesleki eğitimde özel sektörün rolü güçlendirilecek, odalar ve borsalara daha fazla sorumluluk verilecek."

AKP'nin seçim beyannamesinde kadına yönelik şiddet ve çocuk işçilik üzerinden "farkındalık yaratmak" ve "mücadele birimleri kurmak" ifadeleri yer alıyor. Kadına yönelik şiddet son dönemin en fazla ayyuka çıkan sorunlarından biridir. Toplumsal anlamda artan gericiliğin bunda payı çok yüksektir. Yaşamın her alanında kadına ve çocuğa yönelik psikolojik-fiziksel şiddet tırmanmaktadır. Çocuk işçilik ve kadına yönelik şiddeti tırmandıranlar, dahası çıkardıkları yasalarla çocuğa ve kadına yönelik şiddeti, tecavüzü meşrulaştırmaya çalışanlar bu sorunlara karşı çözüm üretmezler.

Seçilme yaşının 18'e indirilmesi üzerinden prim yapmaya çalışan gericici iktidar, yaşam alanlarında hiçbir söz, yetki, karar hakkı olmayan gençliği kandırmaya çalışmaktadır. AKP iktidarı döneminde ilerici akademisyenlerin neredeyse tümü üniversitelerden ihraç edildi. Farklı düşünen, muhalefet eden ya da kurulu düzene karşı mücadele eden öğrenciler soruşturma-ceza terörü ile okullardan uzaklaştırıldı. Tayyip Erdoğan daha geçtiğimiz günlerde "Üniversitemi bölme" diyen öğrencileri susturmak için türlü manipülasyonlara başvurdu. Hiçbir üniversite bileşenine sormadan üniversiteleri böldü. Tüm bunlar yaşanırken seçilme yaşı 18'e indirildiğinde gençlik söz hakkına sahip mi olmuş oluyor? "Katliamın, işgalin lokumu olmaz" diyen Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerini hedef alarak "Komünist öğrencilerin okuma hakkı yok" diyenler eğitimde fırsat eşitliğinden dem vuramazlar.

Gerçekler ortadadır! AKP gericiliği bir kez daha sahte vaatlerle gençliği kendisine yedeklemeye çalışmaktadır. Gençlik özgürlüklerini gasp eden, gününü ve geleceğini karartan dinci-faşist iktidarın yalanlarına artık prim vermemelidir. Yüzünü seçim oyununun sahte vaatlerine değil özgürlüğü ve geleceği için mücadeleye dönmelidir.

Paris'te mücadele dalgası: Kitlesele eylemler sürüyor

Fransa'nın başkenti 26 Mayıs'ta da yüz bini aşkın işçi ve emekçinin katıldığı kitlesele bir eyleme sahne oldu. "Halk dalgası" adı verilen çağrıyla, birçok alanda planlanan değişiklikler protesto edildi. Onlarca örgütün çağrıcısı olduğu eylem son dönemdeki yürüyüşler arasında en kitleselelerinden biri oldu.

Demiryolu grevcileri başta olmak üzere birçok iş kolundan işçinin katılımı dikkat çekerken özellikle Filistin halkıyla

dayanışma da bu eylemin ayırt edici yanı oldu. "Direniş bölgesi Gazze" pankartı ve çok sayıda Filistin bayrağının açıldığı eylemde İsrail saldırıları protesto edildi. Ayrıca Macron hükümetinin İsrail'le işbirliği de teşhir edildi.

Kağıtsızlar ve polis şiddetine karşı mücadele eden ailelerin de yerlerini aldığı eylemde, sendikaların katılımının ağırlığı CGT'deydi. Sud sendikası da özellikle demiryolu işçileri vardı. SNCF

grevcileri birçok noktada kurdukları dayanışma standlarıyla grev kasasına destek topladı. Grev ve Direnişlerle Dayanışma Komitesi de topladığı katkıyı miting sırasında grevcilere iletti.

Gare de l'Est'ten başlayan eylem Bastille Meydanı'na kadar devam etti. Coşku ve geniş katılımlı sloganların arasında mücadele kararlılığı veren mesajlar öne çıktı.

Yunanistan'da yıkıma karşı genel grev

Yunanistan'da 2019 ve 2020 yılları için emekli maaşlarında yeni kesinti ve vergi artışı saldırısına karşı 30 Mayıs'ta 24 saatlik genel greve çıkıldı.

Sabah 06.00 itibarıyla başlayan genel grevle birlikte Kamu Çalışanları Federasyonu, İşçi Sendikaları Genel Konfederasyonu ve öğrenci birliklerinin çağrısıyla Klauthmonos Meydanı'nda eylem gerçekleştirildi. Yunanistan Komünist Partisi'ne (KKE) bağlı PAME ise parlamentoya

yapacağı yürüyüş için Omonoia Meydanı'nda toplandı.

Hava kontrolörlerinin öğle saatlerinde 3 saatlik iş bırakma eylemi sonucunda Atina Eleftherios Venizelos Uluslararası Havalimanı'nda onlarca uçuşa iptal ve ertelemeler gerçekleşti. Ülkedeki ilk ve orta öğretim kurumları kapalı kaldı. Hastanelerde sadece acil servisler hizmet verdi. Demiryolu ve liman işçileri de tren ve gemi seferlerini tamamen dur-

durdu. Gazetecilerin greve katılımı nedeniyle televizyonlarda haber bültenleri yayınlanmazken, 31 Mayıs'ta gazeteler çıkmadı.

Yunanistan hükümeti ve emperyalist kreditorler arasındaki "kurtarma paketi" anlaşması Ağustos ayında sona erecek olsa da yapılan anlaşmalar kapsamında 2019 ve 2020 yılları için emeklilik maaşlarında yeni kesintiler ve vergi artışları tepkilerin nedenini oluşturuyor.

İrlanda'da kürtaj yasağı referandumu sonuçlandı

İrlanda'da kürtaj yasağının yumuşatılması için yapılan referandumdan 'Evet' çıktı. Kürtaj yasasında değişiklik yapıp yapılmamasına dair 26 Mayıs'ta referandum yapıldı.

Resmi sonuçlara göre, referandumdan yüzde 66,4 oranında mevcut yasanın yumuşatılması kararı çıktı. Bu sonuçla birlikte kürtaj yasağının yumuşatılmasının önü açılmış oldu. Referandumun ardından açıklama yapan İrlanda baş-

bakanı kürtajla ilgili yeni yasanın bu yıl parlamentodan geçebileceğini ifade etti.

Referandumdan 'Evet' çıkmasıyla birlikte gündeme gelecek yeni düzenleme ile hamileliğin ilk 12 haftası için kürtaj yasağının kaldırılacağı belirtiliyor. İlk 12-24 hafta döneminde de annenin ya da fetüsün hayati tehlikesi durumunda kürtaja izin verileceği ifade ediliyor.

1983'ten bu yana yürürlükte olan anayasadaki 8. değişiklik maddesine

göre, İrlanda'da kürtaja sadece doğrudan gebelikte bağlantılı hayati bir tehlike söz konusuysa izin veriliyor. Enstest veya tecavüz sonucu oluşan gebelik durumlarında dahi kürtaj yasağı. Fetal büyüme bozuklukları tespit edilse dahi kürtaja izin verilmiyor. Bunlara karşın, söz konusu yasada "bebek ve annenin haklarının eşit şekilde korunduğu" iddia ediliyor. Kürtaj yasağının ihlali durumunda ise 14 yıla kadar hapis cezaları verilebiliyor.

"Efrîn'de en az 119 kadın kaçıdırıldı"

Suriye Kadın Meclisi, TSK ve dinci çeteler tarafından işgal edilen Efrîn'de uygulanan vahşete ilişkin 27 Mayıs'ta basın toplantısı düzenledi. Efrîn'deki yağmayı ve saldırganlığı gözler önüne seren Suriye Kadın Meclisi, kadınları hedef alan saldırılara da dikkat çekerek en az 119'unun kaçıdırıldığını açıkladı.

Basın toplantısı Qamişlo kentinde Demokratik Toplum Hareketi (TEV-DEM) Diplomatik İlişkiler Salonu'nda düzenlendi. Basın açıklamasını Suriye Kadın Meclisi Genel Koordinatörü Lîna Berekat yaptı.

Türk sermaye devletinin Suriye'deki savaşı bizzat TSK'nın işgalleri ve işbirlikçisi dinci çeteleriyle sürdürdüğüne değinen Berekat, yüz binlerce kişinin bunun sonucunda hayatını kaybettiğini ya da göçe zorlandığını belirtti. "Türkiye çatışmasızlık bölgeleri ya da gözlem noktaları adı altında Suriye topraklarını işgal etmektedir" diyen Berekat, "çözüm" adı altında sunulan platformlarda yürütülen görüşmelerde de bu işgalin ve saldırganlığın meşrulaştırılmaya çalışıldığını söyledi.

Efrîn'deki hak ihlallerine ve uygulanan vahşete dikkat çeken Berekat, Türk sermaye devletinin bölgede demografik yapıyı değiştirmeye ve idlib üzerinden de işgalini genişletmeye çalışıldığını dile getirdi. Efrîn'deki saldırganlık sonucunda 56'sı kadın, 46'sı çocuk olmak üzere 259 sivilin katledildiği bilgisini paylaşan Berekat, 104'ü kadın, 155'i çocuk olmak üzere 707 sivilin yaralandığını, yüz binlerce kişinin ise göçe zorlandığını belirtti. Berekat Efrîn merkezinin de işgalinin ardından ise en az 119 kadının kaçıdırıldığını ekleyerek kentteki yağma ve talanın sürdüğünü vurguladı.

Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ahmed Arif...

Sosyalizmin görkemli çiçeklenişinin toprağındaki kökler

S. Gül

Sonsuz denilen sona erdi, mutlak denen kayboldu! Yere göğe hükmeden egemenler yerle bir oldu. Dünya gerçeğin hareketiyle yeni çelişkilere, yeni karşıtlıklara ve bu karşıtlıklar arasındaki savaşım-lara dönmeye ve dönmeye devam etti.

Mutlak sayılan karanlık zamanlarda hakikatin peşinden ayrılmayanlar, gerçeğin kavgasını her daim vermişlerdir. Gerçeğe sarılanlara görünmüştür geleceğin düşü; çünkü onlar var olana değil, olması gerekene, çürüyene değil gelişene, eskiye değil yeniye yüzlerini dönmüşlerdir.

Haşmetli Osmanlı imparatorluğunun egemenliği altında bütün sefaletiyle kırılan halkın çelişkisinden, yarın yavaşından gayrı her şeyin paylaşılacağı bir dünya özlemini ortaya koyan Şeyh Bedrettin'in yüzyıllar geçse de geleceğin sesi soluğu olması bundandır.

Şeyh Bedrettinlerin zorba, zalim düzene karşı başkaldırış destanını anlatan, düşünü kuşanan ve onu gerçek kılmak için kavga veren Nazım Hikmet'in ölümünün üzerinden yıllar geçse de bugüne ulaşması bundandır. O gelişmekte olana yönelmiştir. Paranın hükmündeki saltanata değil, bu saltanatyı yıkacak olana yüzünü dönmüştür ve selamlamıştır yeni doğanı, işçi sınıfını.

Yoksul köyleri, yoksul kentleri, dumanı tüten fabrikalardan ocağı yanmayan evlere giren işçileri yazan Orhan Kemal'in bugünün gerçekliğine dokunabilmesi bundandır.

Toprak ağalarını zengin eden yoksul Kürt çocuklarının ucuz emeğini anlatan Ahmed Arif'in; fırsatçının, fesatçının, hayının karşısında yeni kuşakların taze umudu, kavga türküsü olması bundandır.

Haramilerin saltanatı üzerine kurulmuş olan düzene karşı, ezilenlerin gerçekliğini ortaya sermiş devrimci sanatçılar, Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ahmed Arif'i selamlıyoruz.

Dünyaya doğrudan bakan, onu gerçek gelişimi içerisinde kavrayan yazar ve şairler olarak Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal sömürü düzeninin sürmesine yardım eden yalanları yıkmada gerçeği göstermiş, anlatmış ve ezilenleri olması gerekene yöneltmişlerdir.

Çelişkiler yumağı olan, ezen ve ezilenin kavgasıyla dönen dünyada sanat,

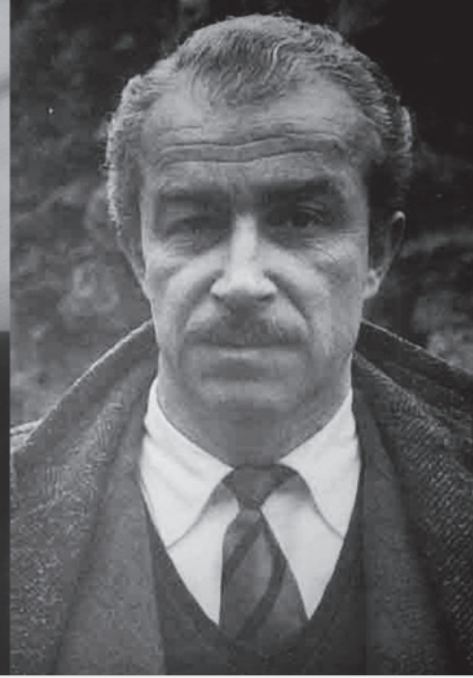

elbette ki çelişkileri anlatmaktır. Nazım, Orhan ve Ahmed de eserlerinde çelişkileri anlatır.

TEPEDEN TIRNAĞA KAVGA, HASRET VE ÜMİTTEN İBARET NAZIM HİKMET

1902 Selanik doğumlu Nazım Hikmet'in gençlik yılları Osmanlı imparatorluğunun yıkılışı ve burjuva cumhuriyetin gelişim dönemine denk gelir. 21 yaşındayken dönemin ilerici birikimini barındıran Türkiye Komünist Partisi üyesidir. Cumhuriyetin ilanından hemen sonra soruşturma, tutuklama, baskı ve yasakları arttıran Tahrir-i Sükun Kanunu çıkar. Dünya görüşünü gerçek yaşam içerisinde ören Nazım Hikmet, bunun karşılığında baskı, hapis, sürgün ve işkenceden payını alır. Yaşadığı toprakların ötesinde, 1930'lu yıllarda faşist yönetimlerin iktidara geldiğine tanıklık eder. Dünyanın her yerinde ezilenlerin kavgasına omuz verir. Alman faşizmini yediği, Mussolini'nin saldırılarının gerisindeki korkaklığı anlattığı şiirleri nedeniyle soruşturmalara uğrar. Dönemin Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak'ın emriyle başlatılan soruşturmalarda "askeri kişileri üstlerine karşı isyana teşvik" suçundan 15 yıl hapse mahkum olur.

İnsanlığın kurtuluş mücadelesine kendisini adayan Nazım Hikmet, dediği gibi tepeden tırnağa kavga, hasret ve

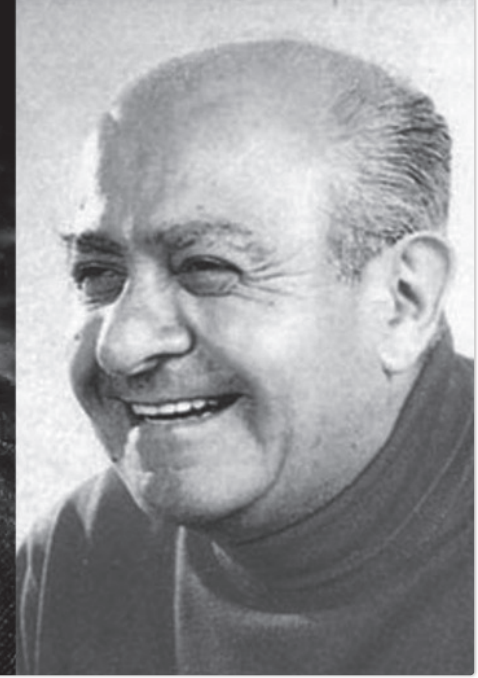

ümitten ibarettir. Bütün ömrü uğruna baş koyduğu dava, kavga ve bunun karşılığında hapisler, sürgünler, işkencelerle geçer ama gerçeği savunmaktan, kavgasını sürdürmekten hiç geri adım atmaz. Onu yargılayanlara, düzen mahkemelelerinden "Ben komünistim bu muhakkaktır. Komünist şairim ve daha esaslı bir komünist olmaya çalışıyorum!" diye seslenir.

Nazım Hikmet, Türkiye'de maddeci sanat anlayışının, toplumsal gerçekçi sanatın öncüsüdür. Sanatı dünyayı değiştirmek için bir aracı olarak görmüştür. Sanatı ezilen, yoksul halktan alıp daha ileri bir düzeye çıkarmayı, olması gereken üzerinden ona tekrar vermeyi ve onu bu yolla daha iyiye, güzele, doğruya yöneltmeyi amaçlamıştır. Değiştirme ve dönüştürmeyi sanatın bir parçası haline getirmiştir.

Doğayı, toplumu, tarihin akışını belirleyen yasaları marksist bilinçle kavrayan Nazım, egemenlerin sınırlara böldüğü dünyada ezilenler arasındaki sınırları kaldırmıştır. İtalya'da, Almanya'da faşizme karşı savaşan emekçilere seslenmiştir. Çek defterlerinin, kasaların, paranın belirlendiği vatanda, kendisini vatan haini ilan etmiştir. İşsizlik, açlıkla, Amerikan askeri olmakla hür olan işçi, emekçilere gerçek hürriyeti, ekmeğin, kitabın herke-se yetebilceği bir hayatı göstermiştir.

Emekçi çocuklarının başka bir ül-

kedeki emekçi çocuklarını öldürmeye gönderildiği Kore savaşında "askere gitme Mehmet!" demiştir. Çünkü, emperyalistlere hizmetin bedeli olarak bu kirli savaşta yüzlerce genç ölmüş Türkiye ise Sovyetlere karşı oluşturulan NATO'ya alınmıştır. İşte Nazım bunun hesabını sormak için sarılmıştır kaleme kağıda...

ORHAN KEMAL: BEN HALKIMI, KÖYLÜMÜ, BÜTÜN KÖYLÜLERİ, BÜTÜN FAKİR FUKARAYI SEVEN BİR YAZARIM

Nazım sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesinin arı bir neferidir. Bu mücadelede pek çok insana örnek olmuş, pek çoğunun mücadeleye atılmasını sağlamıştır. İlerici sanatçıların yetişmesinde sorumluluk almış, emek harcamıştır. Bunlardan biri de 1938'de hapishanede yolları kesişen Orhan Kemal'dir. "Nazım'dan dünyayı, insanları, hikaye ve şiir yazmayı ve erkekçe kavga etmeyi öğrendim" diyen Orhan Kemal, İttihat ve Terraki Fırkası üyesi bir memur olan, cumhuriyetin kuruluşunun ardındansa milletvekilliği yapan ve sonrasında muhalif düşünceleri nedeniyle Beyrut'a kaçmak zorunda kalan Abdülkadir Kemali'nin oğludur. Asıl adı Mehmet Raşit Ögütçü olan Orhan Kemal, 15 Eylül 1914'te Adana Ceyhan'da doğar. Birinci dünya savaşı yıllarında doğan Orhan Kemal işçilik yaparak yaşamını sürdürür. 1937'de çalıştığı bir fabrikada

bir işçiyle evlenir. 1938'de Maksim Gorki, Nazım Hikmet kitapları okuduğu için yargılanır, 5 yıl hüküm giyer. Nazım'la tanışması ve ilk uğraşı şiirden romana yönelmesi de böylelikle olur. Nazım, Orhan Kemal'le ve eğitimiyle yakından ilgilenir, onun politikleşmesinde önemli bir yere sahiptir.

Orhan Kemal yaşadığı, gördüğü, hayatın içinden pek çok şeyi konu etmiştir yazılarına. Amelelik yapan, türlü işler tutan Orhan Kemal kendisini ve kendisi gibi yaşayan yoksulları anlatmıştır. Grevdeki işçileri, Çukurova'nın çocuk işçilerini, bereketli topraklar üzerinde süren sefaleti anlatmıştır. Değişen dünyanın gölgesinde Türkiye'nin değişen dengelerini, ilişkilerini izleriz Orhan Kemal'in kitaplarında. 1950'li yıllarda artan makineleşme, köylerden kentlere göç, açılan fabrikalar, işçileşen köylüler, IMF, NATO gibi emperyalist kuruluşlarla kurulan bağlar ve halka çıkarılan yoksulluk, açlık faturası en yalın ifadeleriyle yer bulur *Murtaza* (1952), *Bereketli Topraklar Üzerinde* (1953), *Grev*, 72. *Koşuş* romanlarında.

1956'da çıkardığı Ara Sokak adlı öykü kitabı nedeniyle yargılanır. Mahkemede, niçin sürekli yoksulların yaşamını işlediği, bu ülkede zenginlerin yaşamını niçin yazmadığı sorulduğunda "Ben gerçekçi yazarım. En iyi bildiğim konuları alırım. Varlıklı yurttaşların yaşayışlarını bilmiyorum, nasıl yaşadıklarından haberim yok" diye cevap verir. 1966'da "hücre çalışması ve komünizm propagandası" yapmak iddiasıyla ceza alır.

Bozuk düzene karşı işçi sınıfının safında yer alan, mücadele veren Orhan Kemal de toplumsal gerçekçi sanat anlayışının en özlü temsilcilerinden biri olmuştur. Yaşamın değiştirilebilir olduğunu, sanatın bunu göstermesi gerektiğini şu sözlerle özetlemiştir:

"Toplumcu bir yazarım. Bireyin gerçek mutsuzluk ya da mutluluğunun, içinde yaşadığı toplum düzeninden gelebileceğine inanıyorum. Hikaye, roman, tiyatro oyunlarının da bu inançtan hız alacağı doğaldır.

Çağımızın pek çok toplumları gibi, içinde yaşadığım kendi toplum düzenimizin de insanlarımızı mutlu kılmaktan uzak olduğu su götürmez. Ben, hikaye, roman, tiyatro oyunlarıyla bozuk düzenimizin nedenlerini insanlarımıza göstermek, onları uyarmak, gösterip uyarmakla da kalmayıp bu bozuk düzeni düzeltmeye çaba göstermelerini, bu çabayı elbirliğiyle göstermemiz gerekliliğini yanıtlarım; yanıtlamaya çalışırım.

...Ben halkımı köylümü, bütün köylüleri, bütün fakir fukarayı seven bir yazarım... Belirli bir takım şartlar yüzünden geri, bilgisiz, görgüsüz, pis kalmış insanların, imkana kavuştukları zaman değişip

gelişeceklerine, ileriliği benimseyeceklerine, uygarlaşacaklarına inanıyorum."

Çelişkileri gösteren devrimci sanatın yapı taşlarından Orhan Kemal'in inancı boşa çıkmamıştır. Sınıf edebiyatının ustasını, işçi sınıfı unutmamıştır. 2 Haziran 1970'te hayata gözlerini yuman Orhan Kemal'in cenazesine onlarca işçi katılır. Dahası 15-16 Haziran'da işçi sınıfının görkemli başkaldırısı Orhan Kemal'in inancının ete kemiğe büründüğünün kanıtı olmuştur.

AHMED ARIF, HÜKÜMDARLARA, SALDIRGANLARA, HAYDUTLARA KARŞI KAVGANIN ŞAİRİDİR

Yüzünü ezilenlere, yoksullara dönen, dünyayı değiştirme zorunluluğunun bilincinde olan ve bu bilinci sanatına yansıtan, sanatıyla bu kavgaya omuz veren devrimci sanatçılardan biri de Ahmed Arif'tir.

1927'de Diyarbakır'da doğan Ahmed Arif, ciğerleri küçük, kenar mahallelerin çocuk işçilerini anlatır bize şiirlerinde. Öşür, haraç, angarya, talan ve zulme başkaldırısı fısıldar. Dağların kuytuluk yamacında ölenleri, karnında açlığın boşluğunu taşıyanları tanırız Ahmed Arif'le. Kürdistan'da paşa buyruklarıyla sorgusuz, sualsiz vurulanların çığlığı olmuştur Ahmed Arif ve bu zulme karşı gelecek olan yeni kuşakların umudu.

Ahmed Arif, Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde felsefe bölümünde okur. Üniversitede dönemin ilerici örgütü Türkiye Gençler Derneği'ne üyedir. Ahmed Arif yazdığı şiirlerinde, yazılarında eşitlikten, özgürlükten, haklıdan, sömürsüz bir dünyadan bahseder. Bu komünist düşünceler nedeniyle baskıya maruz kalır. 1951 yılında tutuklanır ve götürüldüğü Sansaryan hanında türlü işkencelere uğrar, sürgünlere gönderilir.

Ahmed Arif de yaşadığı toplumun çelişkilerini anlatmıştır. Yaşadığı çağın tanıklığını yapan eserleriyle bu çağın zorbalara karşı savaş vermiştir, ezilenlerden yana saf tutmuştur. Var olanı değiştirmeye çalışmıştır, gelişmekte olana bel bağlamıştır. Binlerce yıl sağılan, nazlı seher-sabah uykuları parçalanın, üstlerine haraçlar salınanları anlatan Ahmed Arif, hükümdarlara, saldırganlara, haydutlara karşı kavganın şairidir. Nice şah, sultan gölgesiz geçip giderken dünyadan, Ahmed Arif bugün hâlâ yaşamaktadır.

Haziran sıcaklığında yitirdiğimiz Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Ahmed Arif geleceği selamladır, geleceği anlattılar. Mutlak gelecek olan sosyalizmin görkemli çiçeklenişinin toprağında derin kökler olarak yaşamaya devam edecekler. Saygıyla anıyoruz...

Kayıplar mücadelesinde 23. yıl

27 Mayıs 1995 tarihinde ilk kez gözaltında kaybedilen yakınlarını aramak için Galatasaray Meydanı'nda başlatılan eylemin 23. yılında kaybedilenler için bir kez daha anma yapıldı.

Gözaltında kaybedilenlerin fotoğraflarının serildiği alana mumlarla '23' yazılan anmada ilk olarak, sağlık sorunları nedeni ile anmaya katılamayan Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak'ın mektubu okundu. "Hiç kimse çocuklarının kemiklerini aramasın" diyen Ocak, 23 yıldır bunun için mücadele ettiklerini söyledi.

Kayıp yakınlarının konuşmalarıyla devam eden anmada, 23 yıldır oğlu Murat'ı arayan Hanife Yıldız "Sözün bitiği yerdeyiz, artık bizden sonra konuşacak gençler olacak" dedi.

Hayrettin Eren'in kardeşi İkbâl Eren "Annelerimizden aldığımız mücadeleyi sürdürdük, çocuklarımız da bu mücadeleyi devam ettirecek" dedi. Kayıplar mücadelesinde 2. kuşak adına Hüseyin

Taşkaya'nın kızı Serpil Taşkaya kendisinden önceki kuşağın başlattığı mücadeleden, kayıpların akıbeti açıklanana, sorumlular yargılanana kadar devam edeceğini söyledi.

Galatasaray Meydanı'nda büyüyen Besna Tosun ise 23 yıldır mücadelenin sürdüğünü söyleyerek "Kaybedilen, toplumun vicdanıdır, kimse kaybedilmesin diye bu meydandayız" dedi. Bugünkü iktidarın ve daha önceki iktidarların da katilleri cezasızlıkla ödüllendirildiğini ifade ederek onlardan da hesap soracaklarını dile getirdi.

İHD ve TİHV adına basın açıklamasını ise Sebla Arcan okudu. Kayıplar için eylemin 27 Mayıs 1995'te "Kayıplarımızı istiyoruz!" şiarıyla başlatıldığı belirtilen açıklamada devletin failleri koruması teşhir edildi. Bu mücadelenin her Cumartesi günü Galatasaray Meydanı'nda devam ettiği belirtilerek taleplerin sıralanmasıyla açıklama sonlandırıldı.

Hapishanede yaşam direnişle savunuldu

Menemen R Tipi Hapishanesi'nde ağır hasta tutsakların "tedavi hakkı" için başlattıkları açlık grevi 24 Mayıs'ta talepleri kabul edilince kazanımla sonuçlandı.

İzmir'deki Menemen R Tipi Hapishanesi'nde hasta tutsaklar Dicle Bozan, Yusuf Bulut, Ergin Aktaş ve Exmede Xani'nin 20 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevi, taleplerinin 24 Mayıs'ta kabul edilmesi üzerine kazanımla bitirildi.

Hasta tutsakların "tedavi hakkı" üst

başlığı altına toplanacak üç talebi vardı: Ameliyat zamanı gelen arkadaşlarının ameliyatlarının yapılması ve tedavilerinin gerçekleşmesi; hapishane koşullarının düzeltilmesi; uzun zamandır karışılanmayan sevk taleplerinin yerine getirilmesi.

Dicle Bozan Elazığ Hapishanesi'ne sevk (sürgün) olmuştu. Açlık grevi eyleminin dışında kaldı. Yusuf Bulut ise dini inancı gereği ramazanda oruç tutacağı için açlık grevinin dışında kaldı.

**Ne seçim
ne meclis!**

**Çözüm devrimde
kurtuluş
sosyalizmde!**

 /BagimsizDevrimciSinifPlatformuBDSP

 bdsp.iletisim@gmail.com

BDSP